

Catalunya Cristiana

40
anys

Setmanari d'informació
i de cultura religiosa
ANY XXXIX | NÚM. 2060
2,90 € | 17 MARÇ 2019

Marta Carreño Guerra / Mans Unides

EDITORIAL I EN PRIMER PLA (P. 3, 8-11)

Un món més just és possible

Mans Unides, 60 anys treballant per la dignitat humana

Recordem
la figura de
Mn. Ballarín
amb motiu
del tercer
aniversari
de la seva
mort

P. 24-27

Club més Amics

Associació Amics de Catalunya Cristiana i Ràdio Estel

Contacte
Tel. 934 092 700
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

DEL 9 AL 16 DE MAIG

Mesopotàmia Turca:

Ruta per Terres Aramees

DEL 20 AL 24 DE MAIG

PELEGRINATGE A PAMPLONA-VALL DEL BAZTAN I SANTUARIS DEL PAÍS BASC

DEL 9 AL 20 DE MAIG
DEL 13 AL 24 D'OCTUBRE

JAPÓ

Un viatge de la tradició
a la modernitat

DEL 3 AL 10 DE JULIOL

LA RUTA DE NIDAROS Un viatge per terres de NORUEGA

JULIOL

PERÚ (Cuzco i Machu Pichu)

DEL 5 AL 18 D'AGOST

XINA ÈTNICA

(LA RUTA DE SHANGRI-LA)

23 AL 30 DE JULIOL

AGOST

SETEMBRE

OCTUBRE

NOVEMBRE

NOVEMBRE

DESEMBRE

DESEMBRE

GRÈCIA (PARRÒQUIA DE CARDONA SANT PAU i la
DESCOBERTA dels ORÍGENS de la CULTURA MEDITERRÀNIA)

CANADÀ

ETIÒPIA (TRIBUS DEL SUD)

REGNES DE L'HIMÀLAIA: NEPAL I BUTAN

PORTUGAL TEMPLARI + FÀTIMA

NOVA YORK (LLUMS DE NADAL)

PESSEBRES DELS ABRUÇOS

CAP D'ANY A EGIPT

Vigència de Mans Unides

Fa seixanta anys, un grup de dones d'Acció Catòlica —que havien conegut la penúria de la guerra civil i la postguerra— va decidir lluitar amb totes les seves energies per combatre la fam en el món. Així va néixer Mans Unides, una associació de l'Església que avui no ha perdut ni vigència ni actualitat i que continua ben viva, impulsant 570 projectes en una seixantena de països.

El cartell de Mans Unides d'aquest any —que veiem penjat a moltes parròquies— sorprèn per la falta de color que subratlla el dramatisme: en un paisatge rural de l'Índia veiem una jove amb mirada interrogativa. L'Índia és un país immens on les dones corren el perill de ser víctimes del tràfic de persones, de treball forçós, d'esclavatge sexual i de servitud domèstica. El missatge del cartell subratlla una triple paradoxa: que moltes dones al segle XXI ni són independents, ni estan segures, ni tenen veu. En pensar en les dones d'avui, generalment ens les imaginem formades i educades en la igualtat, que decideixen com volen viure, que saben el que volen, que tenen dret a veu i vot. En definitiva, que són dones lliures. Però no podem oblidar que aquest model de dona, en molts indrets del món, no correspon a aquesta realitat i Mans Unides ens ho recorda.

El cardenal de Barcelona, Joan Josep Omella, que fou missioner a l'Àfrica durant un any, estima molt Mans Unides perquè durant setze anys en fou bisbe consiliari. En el decurs d'aquest temps, a més de les tasques inherents al càrrec, tant les pastorals com les de govern, ha visitat projectes de desenvolupament sustentats per Mans Unides a Moçambic i, recentment, a Madagascar.

Aquesta setmana dediquem el Primer Pla a Mans Unides. Un dels elements pedagògics d'aquesta Quaresma és l'almoïna. Les que dediquem a Mans Unides van adreçades a projectes ben concrets dels arxiprestats de la Província Eclesiàstica de Barcelona. Per fer-se voluntari i/o soci de Mans Unides es pot trucar al 937 63 71 06 o mitjançant el web www.mansunides.org.

Contingut

- 03**
Editorial
- 05**
La setmana
- 06**
Opinió
- 08**
En primer pla
- 12**
Opinió
- 15**
Vida eclesial
- 24**
Reportatge
- 28**
La veu dels pastors
- 30**
Bíblia
- 32**
Litúrgia
- 34**
Espai lectors
- 36**
Societat
- 39**
Cultura
- 46**
Agenda
- 47**
Des del carrer

El Rellotge Familiar, a l'hora

PÀGINA 18

22
Cap al Sínode amazònic

El Papa demana deixar l'aparença

PÀGINA 16

Cintra, una escola única

PÀGINA 22

47
Entrevista a la Gna. Glenda

La setmana en tuits

ELISABETTA PIQUÉ
@BETTAPIQUE

Corresponsal de «La Nación» al Vaticà

El Pontífex ha anunciat que l'any vinent —el 2 de març del 2020— s'obriran els Arxius Secrets del Vaticà relatius al controvertit pontificat de Pius XII, acusat per alguns pel seu «silenci» davant l'Holocaust

PEPA TORRES PÉREZ
@PEPATORRESPERE1

Religiosa i teòloga

Les monges feministes existim i fem vaga el 8M

TERESA DUCH
@TDUCHRODES

Missionera de Natzaret a Austràlia
Per Quaresma, recalquem la nostra ruta

RAQUEL SANCHO
@SANCHO_RAQUEL

Comunitat de Sant'Egidio
Signat el conveni DUTXAMIGA, un nou servei de Sant'Egidio a Barcelona per als amics del carrer amb la col·laboració d'UFEC Catalunya (Unió de Federacions Esportives de Catalunya)

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA
Coordinador d'informatius

Dia de dones

La programació va tenir, el 8 de març, un to més femení. L'espai *A primera hora*, presentat per Joan Trias, va començar de manera excepcional amb la veu d'Olga Vallejo. «Necessitem referents de dones amb poder de decisió, models a seguir, perquè nenes, joves i adultes tinguem la possibilitat real de triar el que volem ser, que siguem nosaltres mateixes», va dir. En un altre moment, Montserrat Minobis va presentar un número especial de la publicació *La Independent*. A més, el col·loqui de gent gran Think Thank va estar protagonitzat per dones.

El Dia Internacional de la Dona va marcar igualment altres franges. La selecció musical va ser de veus femenines d'arreu del món, com també l'espai *Torn de nit*. I en el programa *El Mirador de l'actualitat*, es va tractar la commemoració, amb el lema «Pensem en igualtat, construïm amb intel·ligència, innovem per al canvi». Van participar-hi la periodista Teresa Carreras i l'empresària Mercè Blanco, amb la vista posada en alguns actes. A més, Guadalupe Galisteo va recitar el resum setmanal *Divendres diversos*, racó poètic de Rafa Sanahuja.

Zoom

EDUARD BRUFAU

No tots els murs que avui es construeixen al món pretenen confinar els pobres lluny de la vista dels rics. Als anomenats *Walls of Kindness*, «murs» o «parets de la gentilesa», qui vulgui hi pot deixar les peces de roba que ja no faci servir per tal que les pugui agafar qui les ha de menester. La iniciativa va néixer fa quatre anys a l'Iran i s'ha estès ràpidament a molts països, des de la Xina fins a Suècia. A la imatge, un mur de la gentilesa a l'Índia.

L'efemèride de la setmana

22 de març del 1931:
s'inaugura el ferrocarril de cremallera que dona accés al santuari de Núria.

PILAR MALLA
Treballadora social

És irrenunciable buscar el millor per a cada persona i individualitzar els recursos i el tractament

PENSANT-HO MILLOR

Un equipament per a les persones

Com tots els divendres, aquest matí he anat al Sostre; però, què és el Sostre? El Sostre és un equipament destinat a les persones que no tenen «sostre» que, com en molts altres barris i parròquies, els veïns de la Barceloneta han fet seu i hi col·laboren.

Està situat en uns baixos de la Barceloneta i, des de fa 25 anys, funciona com a llar per a sis homes. Aquestes persones poden fer un procés normal i anar després a una residència o a un pis compartit, segons les necessitats i desitjos personals.

Cada vegada que hi vaig a portar el sopar (un dia a la setmana) penso que m'hi quedaria per l'olor de net que fa, és a dir, que no fa olor, i llavors penso: «L'hem encertat.»

Els veïns del barri ens comprometem a portar-hi el sopar un dia a la setmana. La majoria que fem aquest servei som mestresses de casa o persones ja jubilades, i a la nit, cada nit, dues persones voluntàries en edat laboral hi van a dormir.

És evident que hi ha una bona organització, i això des de fa 25 anys. És una petita realitat, modesta, feta amb estimació a les persones que crec que posa en pràctica la filosofia personalista de Mounier: «Ca-

da persona és única i irrepètible.» Admiro la paciència i la personalització que es té per cada persona. Crec que es pot dir que el Sostre és per a les persones i no les persones per al Sostre.

Sé que es fan moltes coses per a les persones que no tenen llar, totes bones i necessàries, però, crec també que aquests serveis com el Sostre, petit però molt humà, són assequibles a moltes comunitats cristianes i sobretot, són dignes i rehabilitadors per a les persones que, sigui pel motiu que sigui, es troben en un moment de la vida sols i al carrer i que accepten fer un esforç per adaptar-se a viure en comunitat una temporada, per establir-se i poder tenir una vellesa serena.

Sempre he defensat que, davant les necessitats socials, hem de treballar des de la infància, i que les polítiques socials han de ser preventives i rehabilitadores, però no podem descuidar ni restar cecs davant la realitat. El que crec que és irrenunciable és buscar el millor per a cada persona, individualitzar els recursos i el tractament i això no és senzill, demana molta escolta i posar al seu lloc el protagonista, que és el qui vull ajudar, i no el que jo faig.

UN NOU LLINDAR

La generositat reconvertida en pregària

SEBASTIÀ
TALTAVULL ANGLADA
Bisbe de Mallorca

Pregària, almoina i dejuni. L'ascesi quaresmal pren força de la unitat d'aquests tres elements que l'Església sempre ha posat com a identitaris d'un temps de conversió. Una vegada, davant la necessitat urgent d'una multitud afamada, Jesús va demanar «quants pans teniu?», segurament per mesurar quin era el grau de generositat des seus interlocutors i preparar el miracle. És tan incisiva la pregunta, que el seu contingut ha entrat a formar part de la pregària més important que ens ha ensenyat, el Parnostre: «dona'ns avui el nostre pa de cada dia» (Mt 6,11) o «dona'ns cada dia el pa que necessitam» (Lc 11,3). L'exigència de tenir pa cada dia no està en un gest d'almoina, sinó en una raó de justícia, a la qual i per a nosaltres, creients en Crist, s'hi afegeix la raó més fonda de creure que Déu és «Pare de tots» i no permet que entre els fills hi hagi diferències que els enfrontin ni que entre ells s'exclouin.

Em vull fer ressò del testimoni de Rosa Deulofeu quan, en una de les seves reflexions sobre el Parnostre, comenta aquesta pregària sobre «el pa de cada dia» i diu: «Parlar d'aquesta petició ens demana una seriosa mirada al món: no hi ha res que trenqui més el cor que veure joves amb una mirada total-

L'acció paternal de Déu es fa patent entre els fills, com els dons es comparteixen i reparteixen en família

ment perduda, totalment penjada, amb un cos tan prim que gairebé no pot aguantar-se dret: la droga, la sida, la marginació, la injustícia social, l'odi humà i les seves destrosses. Això ens ha de fer prendre consciència que la injustícia del cor humà genera la pobresa que priva de la dignitat humana a moltes persones. Aquests són pecats socials en els quals tots tenim una part de culpa. Ho diu el Catecisme: *No hi ha estructura justa sense éssers humans que volen ser justos*».

Quan Jesús ensenya la pregària que els apòstols li demanen, els diu que primer de tot han de dir: «Pare!», perquè només en nom d'aquesta paternitat és possible entendre el que és «de tots» i «per a tots». La novetat que introdueix en aquest concepte de Déu és que la seva acció paternal es fa patent entre els seus fills, com els dons es reparteixen i es comparteixen en clima de família, compartint la mateixa taula i per al bé de tots. Aquest serà, en cas d'admetre-la, l'únic sentit de la propietat privada: en funció de tots!, per haver descobert la seva dimensió social.

60 anys millorant el món

**Mans Unides inicia un trienni
dedicat als drets humans**

Diana Torres
acompanya
població
vulnerable.

DIANA TORRES
«Els drets de les
dones emigrants,
desplaçades o
refugiades són molt
complexos de dur a
terme»

Aquest any és molt especial per a Mans Unides: celebra sis dècades treballant per la dignitat de les persones. Va néixer com a Campanya contra la Fam i durant 60 anys s'ha dedicat a canviar aquest món amb el compromís d'aconseguir una societat més justa i digna per a tots els homes i les dones.

Aquest 2019 Mans Unides inicia un trienni dedicat als drets humans amb el tema *Promovent els drets amb fets*. En aquest primer any se centra en el lema «Creiem en la igualtat i en la dignitat de les persones», amb una preferència especial per la dona, i amb el qual se'ns convida a reflexionar sobre si realment existeix una igualtat d'oportunitats entre homes i dones arreu del món.

Mans Unides treballa en dues grans línies: sensibilització i cooperació al desenvolupament. D'aquesta manera, aconsegueix mitjans econòmics per finançar programes, plans i projectes de desenvolupament integral que porten a terme les contraparts en els diferents països als quals arriba l'ajuda de Mans Unides.

Educació, salut, aigua i saneja-

ment, drets de les dones i equitat, drets humans i societat civil, alimentació i mitjà de vida, i medi ambient i canvi climàtic són les grans àrees en què Mans Unides actua.

Àfrica, Amèrica i Àsia són els principals escenaris on Mans Unides està compromesa. Com a mostra d'aquesta cooperació, han visitat Catalunya tres testimonis de les contraparts que reben l'ajuda de l'entitat: Diana Torres, col·laboradora del Servei Jesuïta a Refugiats a Colòmbia; Miquel Cubeles, marista i impulsor del Projecte Fratelli al Líban, i Guadalupe Zúñiga, franciscana missionera de Maria que treballa a Nador (Marroc).

Població vulnerable

Diana Torres és una jove colombiana de 33 anys que ha dedicat tota la seva carrera professional a acompanyar les poblacions més vulnerables del seu país. Forma part del Servei Jesuïta a Refugiats a Colòmbia, «que dona suport i acompanya les víctimes del conflicte armat colombià, principalment població desplaçada, i ara, especialment, la

GUADALUPE ZÚÑIGA

«Arribarà l'hora d'Àfrica quan tots deixem de ser egoistes, quan no mirem el nostre propi interès»

Els campaments de migrants, a Nador, són molt precaris.

població migrant veneçolana que arriba al país amb necessitats humanes de protecció», ens explica.

En aquest any en què Mans Unides dedica una atenció especial a la dona, Torres destaca que «els drets de les dones emigrants, desplaçades o refugiades són molt complexos de dur a terme». Davant l'allau de població veneçolana que creua la frontera, descriu que «estan arribant principalment dones embarassades, sense cap tipus de control, per poder tenir els seus fills a Colòmbia».

Diana Torres reconeix que «la xifra oficial de refugiats veneçolans a Colòmbia és d'1.200.000-1.500.000 persones, cosa que ja ens ha desbordat i això és visible als hospitals, a les escoles, a les zones frontereres, que estan col·lapsades...». Amb tot, a aquesta xifra oficial cal sumar-hi una altra realitat: «La frontera que compartim tots dos països és de 2.000 quilòmetres i hi ha molts passos no regularitzats, per la qual cosa pot ben ser que la xifra sigui molt superior. Hi ha persones que entren amb la voluntat de permanència a Colòmbia i altres són colombians que en el seu dia se'n van anar a Veneçuela a causa del conflicte armat, s'hi van establir i ara, 20 o 25 anys després, tornen. També hi ha persones que estan transitant pel país per arribar al Perú, l'Equador o altres països.»

La feina de Diana Torres s'ha centrat, en els darrers anys, en l'economia solidària, i s'ha especialitzat en la gestió de projectes amb coneixements en drets humans, atenció humanitària a

població desplaçada, migrant i refugiada amb un enfocament diferencial en nenes, nens, adolescents, joves, dones, comunitats ètniques i camperoles, amb interès i treball personal en temes sobre estudis de gènere i violència contra la dona.

Casa d'acollida

Una altra dona, la germana Guadalupe Zúñiga, franciscana missionera de Maria, ens acosta a la realitat que viu al Marroc, concretament a Nador, on està al servei de la Delegació de Migracions com a responsable de la casa d'acollida dels migrants vulnerables.

«Servim a tot aquell germà migrant que arriba a la casa perquè necessita restablir forces físiques, morals...», ens explica la Gna. Guadalupe, «és un pas, un parèntesi, que els proporcionem perquè descansin, perquè dormin, perquè mengin bé ja que com que estan en trànsit molt sovint es posen malalts, necessiten ajuda mèdica, especialitzada... i nosaltres els proporcionem aquest espai perquè puguin restablir forces i trobar-se millor per poder continuar endavant amb el seu somni, que és passar a l'altra banda».

Mans Unides col·labora amb la Gna. Guadalupe «amb un programa de formació per a joves, dones i homes, perquè puguin obtenir un diploma i potser amb aquesta formació puguin desistir de la seva idea de migrar a Europa, i que puguin tornar als seus països amb un diploma que els capacitarà per tirar endavant».

Gràcies al Projecte Fratelli, els petits poden tornar a ser nens.

Aquesta religiosa mexicana s'ha passat gairebé tota la vida treballant amb la població marroquina, i subratlla que «no som de la mateixa religió, però quan hi ha una relació d'amistat forta, això no es trenca». Per això aconsella que «hem d'estar oberts, amb la capacitat de dir que la cultura africana pot aportar molt a l'europea. Ells aporten les seves capacitats, uns coneixements. Si estem oberts a acollir-los es poden integrar les dues savieses: l'europea i l'africana. En sortiria una riquesa molt gran per a tots».

Per això li dol la manera en què Europa afronta el drama de la migració: «Arribarà l'hora d'Àfrica quan tots deixem de ser egoistes, quan no mirem el nostre propi interès. Quan ens deixem tocar el cor i tinguem una mirada més clara i més neta perquè tots som fills de Déu. Ell ens ha creat perquè gaudim tots del món. En aquest moment la nostra mirada serà de conversió.»

Reconstruir una generació

«El 2011 va començar el conflicte armat a Síria. Han mort 500.000 persones i hi ha 5 milions de desplaçats externs i 6 milions d'interns. La meitat de la població, pràcticament, de 23 milions d'habitants, ha estat

desplaçada.» Són les dades que aporta el marista Miquel Cubeles i que el va dur, juntament amb el germà de La Salle Andrés Porras, a posar en marxa el Projecte Fratelli, que acull al Líban nens refugiats sirians, majoritàriament, però també iraquians.

El Projecte Fratelli ofereix sobretot projectes educatius per a nens i joves de 3 fins a 24 anys, i atenció a les famílies respectives. «Intentem fer-los créixer interiorment per curar les ferides que puguin tenir de la guerra», indica el Gmà. Cubeles. Parlem d'una generació de nens i nenes als quals se'ls ha robat la infància. Per això és tan necessària una iniciativa com el Projecte Fratelli, que els acompanyi en el seu

dia a dia, des de la humanitat i la proximitat.

Els petits necessiten acompanyament psicosocial perquè «són nens que tenen associats els traumes i han de treure'ls i expressar-los», comenta el marista. Al centre, els nens i nenes recuperen l'alegria pròpia de l'edat i deixen enrere la duríssima realitat que han viscut al seu país.

Segons el Gmà. Miquel Cubeles, «dir que la guerra de Síria ha arribat al final significa que hi ha un guanyador i uns perdedors. I tots han perdut. El milió i mig de nens que estan al Líban són els perdedors de la guerra. Les famílies tenen por, no hi ha seguretat a Síria per tornar-hi. Ho han perdut tot».

Colòmbia, el Marroc o el Líban són només una petita mostra de la gran tasca que es realitza gràcies al suport de Mans Unides arreu del món. En els últims deu anys Mans Unides ha col·laborat en 1.104 projectes agropecuaris, 2.433 d'educatius, 1.209 de sanitaris i 1.495 de destinats bàsicament a donar suport a iniciatives protagonitzades per dones.

El 2020 Mans Unides fixarà la seva atenció en «L'íntima relació entre els pobres i la fragilitat del planeta (LS 16)» i el 2021 en «La corresponsabilitat en el bé comú».

MIQUEL CUBELES
«El milió i mig de nens que estan al Líban són els perdedors de la guerra»

MIRADA AL MÓN

L'Església amb el poble veneçolà

El poble veneçolà està sotmès a la fam. L'índex de desnutrició en nens menors de cinc anys es va situar per sobre del 60% al juliol del 2018. Mares de família que ja han patit la malària cinc cops. No hi ha medicaments. Cada any moren 23.000 persones assassinades. Una hiperinflació d'1.000.000%. Durant el 2018, cada dia hi va haver una mitjana de 5.500 persones que sortien diàriament del país. El país ha passat de ser el més ric de la regió, al més empobrit d'Iberoamèrica. La fam

L'Església està convençuda que al poble predominen la recerca de la convivència, l'entesa i la pau

JUAN IGNACIO CORTÉS

Autor de «Lobos con piel de pastor. Pederastia y crisis en la Iglesia católica» (San Pablo)

Aquesta és, sens dubte, la paraula que defineix el sentiment de molts després de la recent *cimera antipederàstia* celebrada al Vaticà del 21 al 24 de febrer. Malgrat que el mateix papa Francesc va reconèixer a l'inici que —com les víctimes reclamen des de fa molt de temps— és hora de passar de les paraules als fets, els 190 participants en la trobada no van ser capaços de fer aquest pas, imprescindible tant per salvar la credibilitat de l'Església com per proveir les víctimes dels abusos a menors alguna cosa de la veritat, la justícia i reparació que tan desesperadament necessiten i tan absolutament mereixen.

Cap mesura concreta va ser anunciada i en el seu discurs final,

és una realitat estesa per tot Veneçuela i hi ha suficients mostres que cap dels blocs que es disputen les riqueses de la regió, els EUA i la Xina, tenen una voluntat veritable per erradicar aquest crim. Uns parlen de crisi humanitària, d'altres d'imperialisme i neocolonialisme. Però tots callen el seu veritable interès, les reserves energètiques, el petroli, la riquesa de l'arc miner de l'Orinoco, la voluntat de recuperar el crèdit de l'espoli, etc.

L'única institució que no ha abandonat el poble veneçolà és l'Església catòlica, convençuda que en el poble predomina la recerca de la convivència, de l'entesa i la pau.

La posició de la Conferència Episcopal Veneçolana és ser amb el poble i tractar de ser el seu intèrpret i la seva veu en aquells espais on

PUNT DE VISTA

Decepció

que les víctimes han sentit com una bufetada de menyspreu al seu dolor, Francesc va emprar més temps a explicar que els abusos no passen només dins de l'Església, que a qualsevol altra cosa. És veritat que va prometre dur els culpables davant la justícia, però no va dir com. Tampoc no va dir res que porti a pensar que el secret pontifici que envolta aquest afer tenebrós pugui ser aixecat d'aquí a poc. En lloc d'aplicar la tolerància zero i transparència mil que la crisi de pederàstia necessitaria, el Papa i l'Església continuen estancats en aquesta impostura de

És veritat que el Papa va prometre dur els culpables davant la justícia, però no va dir com

JORDI GAYA NOFRE
Moviment Cultural Cristià

aquest mateix poble no pot fer sentir els seus reclams justos i buscar el ple compliment dels seus drets i l'atenció de les seves necessitats fonamentals.

Aquest mes de març ens acompanyarà el P. Osmin, sacerdot veneçolà, que farà dues xerrades a Barcelona. El divendres 29 a la parròquia dels Josepets de Gràcia (21 h) el P. Osmin ens parlarà del paper de l'Església veneçolana en aquest moment tan dramàtic. I el dissabte 30 (10 h), en el marc de la Jornada «Guillem Rovirosa i l'evangelització al segle XXI» a Sant Pau del Camp, explicarà el projecte que des de fa 20 anys el Moviment Cultural Cristià realitza a Veneçuela per promoure el compromís baptismal del laïcat, és a dir, la militància cristiana de per vida seguint el testimoni de Guillem Rovirosa.

denunciar que els abusos són un pecat i un crim horrible i no prendre mesures decisives per castigar els culpables, fer que se sàpiga la veritat del que va passar i impedir que els crims es repeteixin.

A l'Església espanyola, el panorama continua sent tan poc falaguer com de costum. Un Blázquez que ha fet ben poc, o gairebé res, per escoltar les víctimes es declarava commogut pels testimonis sentits durant la trobada. Sona a hipocresia, la veritat. Per si fos poc, ja de retorn a Espanya, el president de la Conferència Episcopal assegurava que aquesta no impulsarà cap investigació sobre els casos de pederàstia en l'Església espanyola. Tristament, res de nou sota el sol. Tan sols una decepció més —i ja en van moltes— per a les víctimes i supervivents a l'horror dels abusos.

SABER ESCOLTAR

El bou i la mula

Cada dia s'aprèn alguna cosa nova. De vegades, dites o fets sentits o vistos en altres moments. Fins i tot, tradicions de les quals n'ignorem la història. Quan trobo un detall d'aquests, tinc una gran alegria. Una vertadera troballa!

Avui llegia, escrit pel Papa emèrit, el comentari d'aquest text clàssic del profeta Isaïes 1, que és present en el clima nadalenc: «Escolta, cel! Estigues atenta terra! El Senyor parla: "He criat fills i els he ennoblit, però ells s'han rebel·lat contra mi. Un bou coneix el seu propietari, i un ase, l'estable del seu amo, però a mi, Israel no em coneix, el meu poble m'ignora."»

Encara falta temps pel Nadal, però no em vull quedar per a mi el comentari d'aquesta citació pro-

fètica que, per a mi, és una perla curiosa. Les paraules s'adrecen a Israel. Tanmateix, a l'evangeli es diu que els pastors van trobar l'Infant en un estable per als animals. Explica Ratzinger que els «Pares de l'Església», els escriptors antics, van deduir que, al pessebre, hi havia un bou i una mula. Quin sentit donaven a aquestes bèsties? «Un símbol dels jueus i dels pagans —la humanitat sencera— que necessiten un salvador, cadascú a la seva manera, del Déu que s'ha fet home. Jo no havia entès el significat de les dues bestioletes. Em semblaven una simple tradició que s'havia anat forjant sola. No se m'acudia que allà hi havia la creació sencera. No hi faltaven ni els àngels ni la música.

El Papa emèrit recorda les ne-

JOAN GUITERAS I VILANOVA

Canonge emèrit del Capítol Catedral de Barcelona / secretaria@catedralbcn.org

cessitats fonamentals de la vida de l'home (el pa, la fruita, el treball...). Però, l'home ha de sustentar també la seva ànima. Li cal un sentit de la vida. «Així, per als Pares de l'Església, el pessebre dels animals s'ha convertit en el símbol de l'altar sobre el qual hi ha el pa, que és el mateix Crist: el vertader menjar per als nostres cors.»

És veritat allò que deia un monsenyor: «Cada vegada que escolto Benet XVI aprenc una cosa nova!»

El pessebre dels animals s'ha convertit en el símbol de l'altar sobre el qual hi ha el pa, que és el mateix Crist

P-J YNARAJA

Capellà del Montanyà
ynaraja@gmail.com

He posat l'accent en la importància que tenen els profetes. Sense menyscar-ne la importància, avui he decidit acabar el tema.

La nostra cultura admira els homes simpàtics, els vencedors, els campions. Generalment, entre aquests, no hi trobem profetes. En primer lloc, no els hem de buscar a les comissions comissionades per complir una comissió, tampoc entre els membres de l'*staff* que sempre envolta qui governa, perquè el profeta és incòmode.

Als profetes se'ls margina i, fins i tot, si convé, arriben a ser condemnats sense cap remordiment. Aquesta manera d'actuar errònia serà visible després d'un cert temps, quan ja no hi ha remei. Aquests dies, les cròniques de la reunió dels 190 escollits per analitzar i decidir pel

A PROPÒSIT DE...

Catòlica, apostòlica i...
profètica (4)

que fa als delictes de pederàstia, en són bona prova. Aquesta actuació que ara es fa pública, va ser conseqüència de decisions prudentes, sense cap intervenció profètica. En situacions molestes, el governant no acudeix a qui considera un os dislocat, perquè li amargaria l'existència. Prefereix l'opinió d'aquell que li aconselli ocultar, si no és possible esborrar la infracció.

Malgrat que considero l'existència i la funció profètica un carisma fonamental, transcendent i únic, cal

El profeta, quan manifesta la seva visió, s'exposa a ser marginat per expressar-se honradament

advertir que, probablement, ni el mateix subjecte serà conscient que Déu l'ha triat per a això.

Si deixar-se aconsellar per un profeta implica risc per a qui governa, també el mateix profeta, manifestant la seva visió interna, arrisca el seu prestigi, i s'arriba a exposar a ser totalment marginat, fins i tot, castigat, per expressar-se amb honradesa.

El profeta pateix intensament un conflicte interior. Malgrat que se senti obligat a parlar d'acord amb la vocació a la qual està cridat, implica una valentia gran i meritòria. Per a l'ambient que l'envolta, també suposarà una possible ensopagada i estar disposat a acceptar una equivocació involuntària. Recordeu, per exemple, els testimonis personals de Jeremies, Elies, Eliseu i Amós.

SIGNES D'AVUI

Consciència

En quin any les dones suïsses van poder votar en les eleccions generals del seu país? Suïssa és un país de gran nivell econòmic i social, que no ha tingut dictadures, que va surfejar pels avatars de la Segona Guerra Mundial i en va sortir il·lès. Les respostes que he obtingut, quan he fet aquesta pregunta, retrotrauen el vot de les dones a molts decennis abans del que va passar en realitat. La resposta correcta assenyala l'any 1971. A Espanya, les dones van poder votar per primera vegada el 1933 en temps de la Segona República. Ho van tornar a fer el 1936, per aconseguir-ho novament després de la dictadura el 1977. Amb la mentalitat actual, ens sembla una aberració que aquest dret fos reconegut tan tard. En el fons es tracta d'un problema de consciència. La dignitat personal de les dones és

la mateixa que la dignitat personal dels homes. La realitat substantiva és ser persona, la dipositària del dret. Ser home o dona implica, en aquest cas, una dimensió secundària. Va costar sang, suor i llàgrimes que el dret a vot de les dones fos reconegut i exercit. La legislació internacional va reconèixer aquest sufragi el 1948 amb l'aprovació de la Declaració Universal dels Drets Humans. Va trigar molt a implementar-se.

Quan Gurdjieff es pregunta sobre la guerra, la seva resposta és clara: «Significa que diversos mi-

La falta de consciència i els somnífers polítics i mediàtics funcionen de meravella

LLUÍS
SERRA LLANSANA
llserrall@gmail.com

lions d'adormits intenten destruir diversos milions més d'adormits. Per descomptat, refusarien fer-ho si arribessin a despertar.» Despertar vol dir ser conscients. A Espanya, per posar un altre exemple, existeix una baixíssima consciència en el seu problema territorial. La polarització fa augmentar la testosterona, anul·la la capacitat de les neurones reflexives i submergeix en un caos emocional. La falta de consciència i els somnífers polítics i mediàtics funcionen de meravella. La consciència de la diferència i del respecte crearien altres escenaris de diàleg.

En quines realitats hauríem de millorar la nostra consciència? Potser en moviments migratoris, abusos infantils, violència de gènere, corrupció econòmica, tràfic de dones...?

VICTÒRIA
MOLINS, s.t.j.
viquimolins70@gmail.com

Quantes perifèries! Fins i tot dins de les que tothom té per aquests llocs oblidats i oprimits. Avui m'he volgut fixar en algunes de les que ens passen desapercebudes cada dia.

Estic esperant —com fa tota la gent que m'envolta— ser atesa, amb la meva amiga immigrant, en una oficina on s'han de presentar uns documents que Déu n'hi do el que han costat d'aconseguir, per poder ara tenir accés a uns altres documents que demana l'Administració. I tot, per tal d'accedir a una feina. La burocràcia té alguna cosa de misteri per a algunes persones que sempre han estat a les perifèries. Potser al seu país, les coses no eren tan complicades o la meva amiga no ha tingut ocasió de comprovar-ho.

FINESTRA A LA VIDA

Des de les «perifèries»

Quan arriba el nostre torn, sento una compassió propera a la indignació per la manera com la persona a qui acompanyo queda bloquejada davant de les preguntes de l'administratiu. I és que també a les perifèries del món laboral hi ha qui es queda més enllà, i li costa entendre. Faig el possible per aclarir-li alguns termes dels quals és ella la que ha de donar raó.

Dues hores després, sortim de les oficines amb un nou encàrrec de més documents que potser trigaran uns quants mesos a arribar. I durant aquests mesos ha de pagar el lloguer i alimentar els fills.

Una altra de les perifèries més rebutjades per la societat és la presó. Centenars d'homes —en el cas del centre penitenciari que visito— omplen els mòduls. Però, també aquí es fàcil trobar gent amb més

marginació de la que pateixen tots els interns.

L'altre dia vaig arribar al mòdul on hi ha un dels meus amics, i el vaig trobar amb la cara desfigurada i una mà embenada. Les ferides externes no eren res en comparació amb la tristesa que reflectia la seva mirada.

Quan després d'una estona d'amagar-me el que havia passat, em va explicar la reacció d'un grup del mòdul, vaig tornar a reafirmar-me en la idea: hi ha perifèries dins de les perifèries. La seva condició sexual havia estat el desencadenant de la represàlia!

Hi ha moltes perifèries dins de les perifèries, per exemple, en l'àmbit laboral o penitenciari

Vida eclesial

Aquesta setmana el Papa demana deixar l'aparença, presentem el Rellotge de la Família, Valls s'aboca amb el futur orgue, Sant Vicenç de Sarrià restaura el patrimoni i ens apropem al Sínode amazònic

El Papa presideix la celebració del Dimecres de Cendra

Quaresma, temps per abandonar la cultura de l'aparença

«La cultura de l'aparença, avui dominant, que indueix a viure per les coses que passen és un gran engany. Perquè és com una flamarada: un cop acabada, només queden les cendres.» Així ho va afirmar el papa Francesc en celebrar la missa del Dimecres de Cendra a l'antiga basílica romana de Santa Sabina.

La Quaresma, segons el Pontífex, és un temps per «aturar-se i anar a l'essencial, a jejunar d'allò superflu que distreu. És un despertador per a l'ànima. És el temps per trobar de nou la ruta».

Francesc va ressaltar que les realitats terrenals s'esvaeixen i que els béns són passatgers, el poder passa, l'èxit acaba. Per això va assenyalar que la Quaresma «és tornar a descobrir que estem fets per al foc que sempre crema, no per a les cendres que s'apaguen de forma immediata; per a Déu, no per al món; per a l'eternitat del Cel, no per a l'engany de la terra; per la llibertat dels fills, no per l'esclavitud de les coses».

En aquest camí de retorn a l'essencial, l'Evangeli proposa tres etapes: l'almoïna, la pregària i el dejuni. Per a Francesc, aquests pilars «ens tornen a les tres úniques realitats que no passen. La pregària ens uneix de nou amb Déu; la caritat, amb el pròxim; el

dejuni, amb nosaltres mateixos. Déu, els germans, la vida: aquestes són les realitats que no acaben en el no-res, i en les quals hem d'invertir».

El Papa va advertir que si ens aferrem a les coses terrenals, «tard o d'hora ens converteixen en esclaus: les coses que estan al nostre servei acaben esdevenint coses a les quals servir. (...) Si el cor s'adhereix al que no passa, ens trobem nosaltres mateixos i serem lliures. La Quaresma és un temps de gràcia per alliberar el cor de les vanitats. És hora de recuperar-nos de les addiccions que ens sedueixen. És hora de fixar la mirada en el que roman».

En aquest sentit, Francesc va demanar fixar la mirada en el crucifix perquè «la pobresa de la creu, el silenci del Senyor, el seu despullament per amor ens mostren la necessitat, el coratge de la renúncia. Jesús, a la fusta de la creu, crema d'amor, ens crida a una vida ardent que no es perd entre les cendres del món; una vida que crema de caritat que no s'apaga en la mediocritat».

Viure la Quaresma amb la mirada posada en la Pasqua, va demanar el Pontífex: «Si amb les nostres fragilitats tornem al Senyor, si prenem la via de l'amor, abraçarem la vida que no s'acaba.»

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Penitència amb sentit

En aquesta Quaresma m'he trobat en la situació d'explicar a persones properes —i alienes a la tradició eclesial—, què és i quin és el sentit de la penitència quaresmal. No és gens fàcil: cal començar per desmuntar algunes idees vagues, pel·liculeres i heretades del passat, sobre patiments autoinfligits, o privació de gustos o plaers innocus.

La idea que tenen de fons és la d'un Déu que es complau en el nostre patiment i li desagrada el nostre benestar. Autoimposant-nos dolors o molèsties, no més per «castigar-nos», no conté una dosi de masoquisme i orgull? Quina imatge més injusta i distorsionada del Pare bo que ens mostra Jesucrist!

Ell ens fa veure que la penitència que Déu vol és tan sols la que ens aplanava el camí de l'amor, donat i rebut. Amb els de prop i els de lluny.

Ja els profetes a l'Antic Testament han repetit de diferents maneres: «Misericòrdia vull i no sacrificis.» «Ajudeu l'orfe i la vídua.» Però Jesús va encara més enllà: «Perdoneu 70 vegades 7.» «Estimeu els enemics.» «Al qui et demana, dona-li.» «No jutgeu»...

Triem, aquesta Quaresma, la penitència amb sentit. La que ens obri més a Déu. La que ens apropia als altres. La que ens rebaixi l'orgull i la supèrbia.

Els actes de penitència que s'ordenen a l'amor a Déu i als altres tenen sentit perquè fan créixer la comunió entre nosaltres, perquè llimen aspors, perquè ens fan acceptar i reconciliar-nos amb la realitat dels altres i la nostra cada dia. La penitència amb sentit ens agermana més, que és del que es tracta. I li fem justícia a Déu, que vol el nostre bé sempre.

Arxius sobre Pius XII

El 2 de març del 2020 s'obrirà l'Arxiu Vaticà relatiu al pontificat de Pius XII. Així ho va anunciar el Papa, assenyalant que «prenc aquesta decisió amb un esperit serè i confiat, segur que la recerca històrica seriosa i objectiva podrà avaluar quan sigui pertinent, amb la crítica adequada, els moments d'exaltació d'aquell Pontífex i, sens dubte, també els moments de greu dificultat, de decisions turmentades, de la prudència humana i cristiana, que per a alguns podia semblar reticent, i que en canvi eren intents, humanament fins i tot molt durs, de mantenir encesa, en temps de densa foscor i crueltat, la flama de les iniciatives humanitàries, de la diplomàcia oculta però activa, de l'esperança en les possibles bones obertures dels cors».

Francesc va constatar que el papa Pacelli va afrontar «un dels moments més tristos i foscos del segle XX, agitat i majoritàriament esquinçat per la Segona Guerra Mundial». La seva figura, va afegir, ha estat «investigada i estudiada en molts aspectes, de vegades discutits i fins i tot criticats» però «avui dia es reavalua oportunament i és més, es col·loca sota el llum adequat per les seves qualitats multifacètiques: sobretot pastorals, però també teològiques, ascètiques i diplomàtiques».

PAPA FRANCESC
«La pregària ens uneix de nou amb Déu; la caritat, amb el pròxim; el dejuni, amb nosaltres mateixos»

Barcelona

El Rellotge de la Família s'estén per Catalunya, Espanya, Europa i Amèrica Llatina

Posar el rellotge familiar a l'hora

CARME MUNTÉ
Barcelona

En un full en blanc tracem el plànol d'una casa. Es tracta de plasmar-hi el propi projecte de família a partir de les estances i la disposició: on es cuinen les decisions familiars?, què desem al soterrani?, quins són els mals endreços que procurem tancar amb clau i forrellat?, tenim cura del jardí?, som hospitalaris amb la gent que seu a dinar al voltant de la nostra taula? Després d'una primera reflexió personal, el projecte de família es posa en comú amb la parella i els fills. A partir d'aquí es treballa per fer les reparacions i modificacions necessàries.

Aquesta és una de les dinàmiques que es treballen al Rellotge de la Família, una eina pràctica inspirada en l'espiritualitat ignasiana per impulsar el projecte de cada família, en qualsevol circumstància en què es trobi. El rellotge revisa vuit qüestions centrals en la realitat de cada parella o família: la disponibilitat, la gratuïtat, el projecte de família, les llibertats, les decisions, la saviesa del fracàs, el perdó i el fet de reconstruir i celebrar.

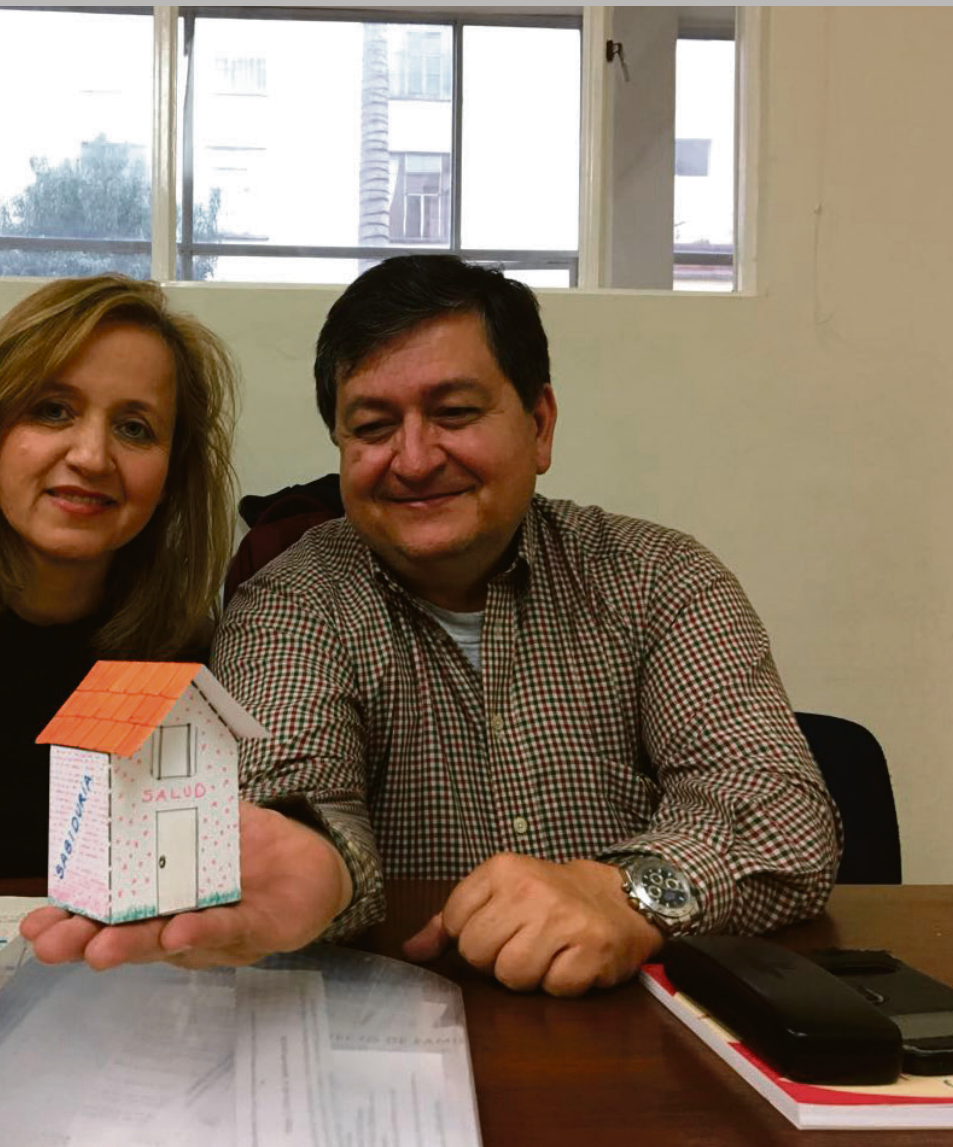
Aquesta iniciativa va néixer l'any 2010 impulsada per un grup de famílies que formen part de les Comunitats de Vida Cristiana (CVX), institució laical d'espiritualitat ignasiana, amb gran vinculació amb els jesuïtes. La gran qüestió era i és ajudar les famílies des de les mateixes famílies. «Volem ajudar les famílies a créixer, a estimar-se més, a potenciar cadascuna de les persones del nucli familiar, a reflexionar sobre el pelegrinatge per les diferents etapes de la vida familiar: el temps de festeig, els primers anys de convivència, l'arribada dels fills,

l'adolescència...», reflexiona Aurora Camps, una de les coordinadores del Rellotge de la Família a Barcelona. «És un preciós viatge en el qual hem de portar eines a la motxilla.» I a fe que sap de què parla, ja que amb el seu marit, Josep Maria Riera, celebraran aquest estiu 40 anys de casats i són pares de tres fills, de 34, 31 i 28 anys. «Les famílies cristianes tenim la fe, l'evangeli, la pregària i els valors, però la preocupació és arribar a les persones que estan al nostre voltant i que necessiten una ajuda per viure la vida en família de forma més plena.»

La iniciativa, per tant, s'adreça tant a persones creients com no creients, perquè el missatge d'estimació que neix i creix a la família és universal. «Nosaltres entenem la família com aquell nucli d'estimació en què uns tenim cura dels altres, amb unes vinculacions de compromís i creixement mutu», afirma Aurora Camps.

AURORA CAMPS
«La preocupació és arribar a les persones que estan al nostre voltant i que necessiten una ajuda per viure la vida en família de forma més plena»

Matrimoni fent un dels tallers del Relloj de la Família.

Recuperar temps en família

Aquesta iniciativa nascuda al si d'un grup local de les Comunitats de Vida Cristiana s'està estenent a Catalunya (Lleida i Barcelona l'estan implementant), a la resta de l'Estat espanyol i fins i tot en diversos països europeus i de Sud-amèrica. El mateix Vaticà recomana el Relloj de la Família com una bona praxi pastoral per a la família. Així mateix, Fernando Vidal, sociòleg i professor de la Universitat de Comillas, ha publicat el llibre *El reloj de la familia. Guía práctica para proyectos*

de familias (Mensajero) explicant la raó d'aquest mètode i dels diferents tallers.

La clau de volta d'aquesta iniciativa és la necessitat de trobar temps per passar en família però sobretot per re- pensar-se com a família. «L'expansió de la vida laboral és com un gas que omple tota la vida i ens obliga a fer horaris extenuants», remarca Aurora Camps, «al mateix temps, les xarxes socials i les noves tecnologies irrompen en la família i ens conviden constantment a una vida molt desarelada de la nostra interioritat».

Al llarg de diverses sessions, el Relloj de la Família ajuda a recuperar el temps i la tranquil·litat necessaris per tornar-se a mirar els ulls, per reflexionar sobre la pròpia família, les mancances i virtuts, per perdonar-se ferides del passat, i per afrontar el futur amb forces renovades.

Com remarca l'encíclica *Amoris laetitia*, «l'amor necessita temps disponible i gratuït. Fa falta temps per dialogar, per compartir projectes, per escoltar-se, per mirar-se, per valorar-se, per enfortir la relació». «Abans d'anar al psicòleg, al terapeuta o l'advocat, les famílies tenen a la seva disposició les eines del Relloj de la Família», remarca Aurora Camps.

La dinàmica comença amb una estona de pregària. Després es projecta un fragment de pel·lícula vinculada amb els valors que es treballaran i es fa una petita presentació del Temps-taller. Es convida a fer una reflexió individual i després es comparteix amb la parella i els fills. Finalment hi ha una posada en comú en grups de 8-12 persones. Segons Camps, «aquesta experiència pot ser llavor de comunitats familiars a les parròquies».

La parròquia de la Verge de la Pau de Barcelona acollirà durant tres dissabtes consecutius un itinerari del Relloj de la Família: serà els dissabtes 23 i 30 de març, i 6 d'abril, de 10 a 18 h. Més informació: relojfamiliacatalunya@cvx-e.es.

VEREMUNDO
velón veremundo lo mejor del mundo

Distribuidor exclusivo para España de **SLABBINCK**

veremundo@veremundo.com - www.veremundo.com

Partida Pinedas, s/n. - Apdo. Correo 12 - 46850 ALBAIDA (Valencia) - Tel.: 962 900 971 - Fax: 962 901 362

Tarragona

MACIÀ GRAU
Redacció

Projecte del nou orgue.

La campanya de mecenatge per construir un nou orgue a l'església de Sant Joan ja ha assolit gairebé la totalitat de la fita que es va marcar

L'orgue de Valls supera el llindar dels 200.000 euros en aportacions populars

Des que durant la guerra civil espanyola es destruï el orgue de l'església de la parròquia de Sant Joan de Valls, els feligresos de la capital de l'Alt Camp han celebrat totes les eucaristies amb l'acompanyament d'un petit orgue electrònic que no fa «honor» a una església que té el campanar més alt de Catalunya.

Aquesta situació s'havia viscut amb total normalitat fins fa dos anys, quan l'antic rector de la parròquia, Mn. Josep Bofarull, va posar en marxa conjuntament amb l'Ajuntament de Valls un projecte ambiciós per construir un nou orgue de tubs a l'església de Sant Joan. Finalment, gràcies a la cooperació entre la parròquia i diverses entitats culturals de la ciutat, el gener del 2018 es va crear una comissió que tenia un sol objectiu: inaugurar el nou instrument per les Festes Decennals de la Mare de Déu de la Candela de l'any 2021.

Valls, una ciutat compromesa

Poc després de proposar la idea de renovar l'orgue, l'any 2017 es va produir un canvi de rector a la parròquia, en el qual Mn. Joan Àguila va substituir Mn. Bofarull. Això va fer que Mn. Joan es trobés de sobte al capdavant d'una iniciativa que ja tenia uns objectius marcats, i que ell mateix havia d'ajudar a complir: «Quan vaig arribar no sabia si seríem capaços de recollir tots els diners que necessitàvem, però la resposta de la ciutadana va ser immediata. Molta gent va veure en la construcció del nou orgue una oportunitat cultural però també turística per portar gent i revifar la ciutat.» Com explica l'actual rector, el pressupost final de l'orgue és aproximadament d'uns

600.000 euros, que es va acordar que es finançarien a tres bandes: «L'Ajuntament es va comprometre a aportar 200.000 euros, la Diputació 200.000 més, i la parròquia ens vam comprometre a animar la gent de la ciutat i els parroquians a fer un donatiu per poder aconseguir els 200.000 restants.»

La campanya de mecenatge per recaptar fons es va basar en l'apadrinament de tubs, un sistema que permet a la ciutadania col·laborar-hi d'una manera molt individualitzada, ja que els tubs tenen preus molt variats segons la seva mida. Aquest mètode ha fet que, amb només dos mesos, ja s'hagin aconseguit els 200.000 euros previstos, demostrant així la gran implicació per part de tots els veïns de Valls.

Gràcies a aquesta allau de donatius, el taller Gerhard Grenzing, responsable de fer l'instrument, ja ha pogut començar a construir el nou orgue, que com exposa Mn. Joan, serà particular i molt intencionat: «L'originalitat de l'orgue de Valls és que té una gran verticalitat. El cos central simbolitzarà el nostre campanar, i els dos cossos laterals seran com les torres de les dues colles de castellers que tenim, la Vella i la dels Joves.»

MN. JOAN ÀGUILA
«Molta gent va veure en la construcció del nou orgue una oportunitat cultural però també turística per portar gent i revifar la ciutat»

Barcelona

MACIÀ GRAU
Barcelona

La parròquia de Sant Vicenç de Sarrià és un clar exemple de la riquesa cultural i artística que podem trobar a les esglésies del nostre país. El seu interior guarda de manera harmoniosa obres d'artistes d'èpoques molt diverses, com per exemple l'escultura de sant Vicenç situada a la part central de la nau, que va fer als anys quaranta l'escultor Alfons Pérez i Fàbregas, o un relleu del sopar d'Emmaús fet per Rafael Solanic, orfebre i escultor català. Malauradament, totes aquestes obres, entre les quals destaquen per damunt de tot uns frescos fets pel pintor Josep Obiols, s'havien anat deteriorant amb el temps a causa de les humitats del temple i de les destrosses causades per la guerra civil espanyola. Les intervencions posteriors que s'hi havien fet per arreglar-ho no van ser continuïstes, i això va posar en perill el patrimoni artístic del temple, que a poc a poc va anar perdent la llum que havia il·luminat els fidels durant molts anys.

Una renovació a tots els nivells

Ambl'intenció de recuperar l'esplendor de l'església, el seu rector, Mn. Salvador Bacardit, l'any 2017 va decidir arreglar totes les esquerdes de la teulada que causaven les humitats, per acondicionar l'espai i posteriorment poder restaurar les obres de l'interior. Mentre s'estaven fent els treballs, el mateix Mn. Salvador es va posar en contacte amb la restauradora Isabel Pi, a la qual va encarregar que dirigís el projecte de recuperació del patrimoni del temple: «El mossèn em va demanar que féssim una neteja, però primer

La parròquia ha restaurat el patrimoni artístic del temple, entre el qual destaquen els frescos de l'altar major fets per Josep Obiols

L'església de Sant Vicenç de Sarrià recupera la seva esplendor

de tot s'havia de solucionar el problema de les filtracions», explica Isabel Pi. Un cop es va arreglar, ella i el seu equip format per sis especialistes van poder començar a treballar per restaurar els elements que estaven més malmesos de l'església: «S'ha fet una neteja global de la cúpula i de les parets, i s'han consolidat els punts més afectats per les humitats. En definitiva, hem treballat sobre molts tipus de superfícies, com la pintura mural, l'alabastre, el marbre, o la fusta policromada.»

Com exposa la mateixa restauradora, un dels moments més delicats de la restauració va ser la part de les pintures d'Obiols, que necessitaven una intervenció urgent: «Una capa gruixuda de sals havia cobert un bon tros de l'escena de les pintures, i no sabíem si la pintura de sota hauria desaparegut.» Afortunadament, gràcies al seu treball i al que va fer tot l'equip de restauradors durant més de tres mesos, totes les obres de la parròquia es van poder salvar, i han fet que l'església hagi recuperat la seva esplendor original: «Tant la cúpula com les parets centrals tornen a lluir moltíssim en conjunt, i l'escultura del sant ha recuperat el color original, que té una qualitat molt millor que l'anterior.»

ISABEL PI

«S'ha fet una neteja global de la cúpula i de les parets, i s'han consolidat els punts més afectats per les humitats»

Perú

Una crida per a tota l'Església universal

Camí cap al Sínode amazònic

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA
Redacció

Del 6 al 27 d'octubre tindrà lloc a Roma el Sínode dels Bisbes per a la regió Panamazònica amb el tema *Amazònia: nous camins per a l'Església i per a una ecologia integral*.

El marista Jaume Andrés, missioner a Puerto Maldonado (Perú), en plena selva amazònica, ens explica que aquest sínode «està plantejat com una sensibilització de l'Església universal. No és un sínode per a les diòcesis i els vicariats amazònics, és un sínode sobre l'Amazònia de tota l'Església, per això se celebra a Roma». Segons aquest missioner català, «el tema de l'Amazònia afecta tothom. El tema de l'ètica en la conservació de la naturalesa i del respecte a poblacions minoritàries de diferents ètnies és un plantejament que afecta tota la humanitat».

En aquest sentit, considera que l'Església catòlica «lidera aquest plantejament, encara que no som els únics. També hi ha altres religions implicades». Amb tot, el Gmà. Jaume es mostra prudent quan assenyala que «ja veurem quina capacitat té el món de respondre a aquest desafiament perquè hi ha molta consciència del que passa, però les forces econòmiques no s'han sentit sacsejades i són les que troben a l'Amazònia un rebost inesgotable de béns naturals. La pressió dels grans poders econòmics és terrible i no s'ha vist frenada per tots els plantejaments acadèmics o religiosos que alerten sobre com s'està delmant l'Amazò-

nia, una riquesa natural, humana i cultural».

Una Església amb rostre amazònic

Durant aquest temps de pre-Sínode, les diòcesis i vicariats amazònics han treballat intensament i han reflexionat sobre els temes proposats i han enviat les aportacions a Roma. «Els bisbes han pogut sentir la gent i conèixer què els preocupa, dono fe que els pobles indígenes han estat escoltats i que les seves aportacions han arribat a Roma», assegura el Gmà. Jaume Andrés.

Durant aquests mesos, i sobretot arran de la visita del Papa a Puerto Maldonado el gener del 2018, «ens hem qüestionat com ser una Església amb rostre amazònic. Es tracta de centrar-se en Jesús i el seu missatge. Cal fomentar la participació de la població autòctona en

JAUME ANDRÉS
«Encara ens queden tics de colonialisme, amb unes maneres de fer les coses que no són les d'aquests pobles amazònics»

aquesta gent que moltes vegades es veu amenaçada al seu territori, en les seves cultures, en la seva agricultura, en les seves formes de vida...».

Jaume Andrés comenta que l'Església ha d'escollar aquests pobles, «donar-los la paraula, empoderar-los i fer de mitjancera entre aquestes cultures i la cultura dominant que intenta aprofitar-se'n. Ser mediadora davant d'aquests poders econòmics no és gens fàcil. Aquesta Església hauria d'ajudar a fer evolucionar la condició de la dona, a viure una igualtat que és escassament reconeguda a les cultures antigues».

A pocs mesos del Sínode, al germà Jaume li agradaria que d'aquesta reunió de bisbes sortís «un impuls per a aquesta Església de rostre amazònic, una sensibilització de l'Església universal davant d'aquesta realitat que és una necessitat per a tot el món; espero una ètica bàsica de respecte a persones, cultures i territoris que mereixen un compromís de defensa. Espero una presa de posició de l'Església pel que fa a la protecció i l'evangelització de la gent amazònica, no només de comunitats natives, també de comunitats camperoles i els habitants de les ciutats».

Posats a expressar desitjos, aquest germà marista espera «noves formes de concebre la pròpia Església, maneres diferents de les que tenim establertes a Europa. És possible que les estructures que intentem homologar arreu de l'Amazònia hagin de ser diferents...».

els ministeris i serveis, en la litúrgia i en les celebracions amb els seus cants, els seus signes, amb els seus ritus de celebració que no són els nostres...». Per a aquest religiós marista, «encara ens queden tics de colonialisme, amb unes maneres de fer les coses que no són les d'aquests pobles amazònics. Una Església amb rostre amazònic s'haurà de plantejar la seva litúrgia, com desentranar el seu sentit de la transcendència i de la divinitat, com ho expressen, com entenen la persona de Jesucrist, hauríem d'obrir perspectives...».

Per això, reflexiona que una Església encarnada a l'Amazones exigeix un coneixement exhaustiu de les realitats indígenes «que només es pot aconseguir sent una Església missionera, que estigui present en el mitjà amazònic, que sigui companya de camí de tota

Infants de l'escola de la comunitat nativa de Santa Tereseta.

**CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES**

**CENTRE MÈDIC
PLAÇA MOLINA**

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h
Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 10 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN:

Tel. 932 188 826
Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

**Tres anys després del seu traspàs
ens endinsem en l'espiritualitat
de l'autor de «Mossèn Tronxo»**

Josep Maria Ballarín, l'home i el capellà

Mn. Ballarín no va tenir una vida fàcil. En quinze dies de diferència va veure morir la seva germana i el seu pare

MONS. NOVELL
«Diria que tenia un punt de místic, i això el feia un home diferent de la resta»

Aquest 18 de març, vigília de Sant Josep, farà tres anys de la mort de Mn. Josep Maria Ballarín i Monset (1920 – 2016). Ell és segurament el prevere de l'Església catalana d'aquestes darreres dècades més conegut no només en cercles creients sinó també en ambients no cristians. Aquesta popularitat es deu en bona part a la seva dedicació a l'escriptura, d'on van sortir nombrosos articles periodístics al diari *Avui*, posteriorment *El Punt. Avui*, i diversos llibres, dels quals Mossèn Tronxo és sens dubte el més famós. El fet de ser un convidat habitual durant molts anys a TV3 també li va donar una certa projecció mediàtica. Especialment per aquest darrer motiu és recordat fàcilment pel seu bon humor i llenguatge singular. Tanmateix, la imatge de Mn. Ballarín com un «capellà simpàtic», sense deixar de ser certa, queda molt lluny d'exhaurir la seva rica personalitat i espiritualitat.

Un capellà amb perfil propi

Mn. Ballarín no va tenir una vida fàcil. Pertanyia a una família de la burgesia barcelonina que es va arruïnar quan ell era petit. Durant la guerra civil va for-

mar part de la tristament famosa Lleva del Biberó. Va sobreviure a la carnisseria del front, però va contraure la tuberculosi, com tota la seva família: tot just acabada la guerra en tan sols quinze dies de diferència va veure morir d'aquesta malaltia la seva germana i el seu pare. A causa d'aquesta afecció, Josep Maria Ballarín no va entrar al Seminari de Barcelona, sinó al de Solsona, per tal que es beneficiés d'un aire més pur i sec. Com un arbre trasplantat, va arrelar en aquesta diòcesi interior sense perdre mai el contacte amb la gran ciutat.

Per aquesta raó, l'actual bisbe de Solsona, Mons. Xavier Novell, va poder conèixer bé Josep Maria Ballarín. Descriu l'autor de *Mossèn Tronxo* com «una personalitat, un home amb una gran vàlua intel·lectual i un carisma comunicatiu. Posseïa un cert magnetisme personal que el feia un capellà peculiar que no passava gens desapercebut. Sobresortia i, per tant, provocava admiració en alguns i animadversió en altres. Era un home lliure i no actuava segons interessos ni càlculs, sinó que deia el que pensava. No devia res a ningú, i això li atorgava un gruix d'atractiu per a molta gent».

Aquesta llibertat personal de què parla Mons. Novell feia que Ballarín tractés amb persones de pensament i ideologia ben diferents. Era capaç de mantenir una profunda amistat amb creients i amb ateus, amb persones de dretes i d'esquerres, sense deixar d'estar ben ancorat en la fe cristiana, catòlica i la seva vocació sacerdotal. En les seves memòries, *El sac dels records*, explica parlant d'un vell amic: «Ell era anarquista, no creia en Déu, i jo sí. Però sempre ens vam entendre perquè tots dos creïem en els homes.» Mons. Novell també assenyala com a molt característic de Mn. Ballarín el fet de conrear molt les relacions personals: «Tenia molts amics. En aquest aspecte crec que representava —d'una manera peculiar— aquest perfil de clergue tan típicament nostrat: algú que cultiva la relació personal, un home d'amistat i d'acollida, més que d'estratègies o projectes pastorals... un capellà de peu pla, que diria ell. Però ho feia a la seva manera, amb un perfil de gent més

aviat culta. A Queralt atenia gent que el venia a veure personalment a ell, a Mn. Ballarín, no tant al rector del santuari. Com he dit, ell era una personalitat que causava atracció.» El mateix Mn. Ballarín afirma en les seves memòries que «el tresor més viu de la vida del capellà és tractar la gent» i que «la nostra feina [la dels capellans] és l'amistat. I no és poc, perquè és una amistat a totes».

Cultura i mirada cristiana

El bisbe de Solsona destaca també que aquesta capacitat de relacionar-se no estava gens deslligada de la seva faceta de gran home culte: «Era un capellà intel·lectual i divulgador, un home d'esperit humanístic i la seva condició de sacerdot no va limitar aquesta faceta, sinó que més aviat la va potenciar. Com a rector del santuari de Queralt va tenir una talaia privilegiada des d'on podia cultivar relacions amb la intel·lectualitat. Baixava sovint a Barcelona on acompanyava espiritualment membres del GEN (Grup d'Estudis Nacionalistes), sortia a programes

de TV3 i es relacionava amb intel·lectuals de la política, sobretot de l'àmbit convergent i també socialista. De fet tenia una relació de sincera amistat tant amb Jordi Pujol com amb Pasqual Maragall. Admirava molt el rectors rurals, certament, però ell no era ben bé un capellà de poble.»

Un parell de vegades l'any Mons. Novell visitava Mn. Ballarín al seu pis de Berga. «Estava content quan l'anava a veure, com també ho estava quan el bisbe Jaume Traserra el visitava. Tot i que, com he dit, Mn. Ballarín era molt lliure, per a ell el bisbe tenia el seu valor. Ell em deia: "Xavier, m'has d'enterrar tu. Deixa-li dir alguna cosa a Mn. Ramon Anglerill, però tu m'has d'enterrar, que ets el bisbe."» Mn. Ballarín havia expressat més d'un vegada que el reconeixement de la figura episcopal per part del prevere s'havia d'allunyar tant de l'atac com de l'adulació: «No soc capellà per fer la punyeta al bisbe. M'he fet capellà per servir la gent. (...) No crec que els capellans hagin de perdre el temps parlant del bisbe, sia llepant-lo, sia posant-li bas-

Espiritualitat feta lletra

PERE MARAGALL MIRA

Tornar a llegir Mossèn Ballarín és com banyar-se en un gorg d'aigües clares i gelades d'un torrent del Prepirineu: és una sacsejada saludable que revifa els sentits i l'esperit.

Primer de tot el *Francesco*, amb aquell estil ja inconfusible que serà sempre el seu. Ell mateix dirà, anys més tard, amb motiu d'una reedició: «Tots els escrits que vingueren després no eren altra cosa que "variacions" sobre el tema d'aquest llibre.» En el *Francesco* encara no ha arribat (i segons com s'agraeix) a aquella riquíssima i singular llengua literària farcida de dialectalismes, que és totalment inimitable. En el *Francesco* (pàg. 107), ja hi apareixen esmentats Chesterton i Bernanos, que són dos dels seus referents literaris ineludibles. Quan es va publicar, el llibre topava amb els esquemes de les posicions oposades en camp catòlic, i s'enfrontava a allò que ara en diríem el pensa-

ment «hegemònic» en la societat del seu temps. Aquell estil que esmentàvem, ràpid, lleuger, gairebé telegramàtic, que podia repassar en unes poques planes tota la vida de sant Francesc i el seu temps, i continuar després amb una barreja de narració i prosa poètica, amb aquell ritme de punts i a part, el·lipsis, tot esmaltat de llampecs i flamarades expressives, agafava a estones un to gairebé aforístic. El punt culminant d'aquesta mena d'elaboracions que no eren ni novel·la ni assaig, va ser *La paràbola dels retorns*.

No arribarà a escriure novel·les com Bernanos, però està clar que darrere les seves narracions aparentment pintoresques i humorístiques, toca les profunditats dels grans problemes de la llibertat i la gràcia, i manifesta la seva inmovible adhesió a l'Església.

Ens podríem preguntar per la vigència del seu *Francesco* i del seu *Mossèn Tronxo*, i podríem caure en el perill d'una recuperació «arqueològica» massa lligada als

condicionaments del seu temps i als seus aspectes lingüístics i lexicogràfics; però és allò que transcendeix aquests condicionaments i aspectes el que pren força avui, en un moment d'extrema gravetat per a l'Església. El seu homenatge al rector rural, al sacerdot, més enllà de l'extinció de la seva «espècie» en el món d'avui, i més enllà de les similituds amb el personatge de Don Camilo de Guareschi, és una fita que ens lliga a la nostra tradició eclesiàstica i ens fa respirar fondo: és aquesta transmissió particular i única, demostració de la seva gran llibertat cristiana, el que destaca i ageganta la seva figura en el panorama dels escriptors catòlics del nostre país. Potser per llegir-lo amb profit ens cal practicar «la figuereta», és a dir la conversió, en la versió que ell feia de la paradoxa chestertoniana, de mirar el món amb el cap per avall.

Només ens queda aprendre també amb ell a conrear, com deia el poeta, «la flor minúscula i tenaç de l'esperança».

tons a les rodes. Els bisbes són com són.» Aquestes visites eren importants per a l'antic rector de Gósol, sobretot si la conversa s'allargava. «No li venia d'una estona», diu Mons. Novell, «si jo feia una visita de metge no quedava satisfet, perquè era un home de gaudir tractant, parlant. Tendia una mica a fer de conseller del bisbe, i jo me l'escoltava».

Per a qui va poder conèixer bé Mn. Ballarín, el contacte directe amb ell oferia la possibilitat de descobrir una personalitat més polièdrica de la que es podia desprendre a través dels mitjans de comunicació. Per al bisbe de Solsona Mn. Ballarín «semblava un capellà d'idees avançades. De fet, però, em sembla que això només es podia deduir a partir d'algunes expressions i maneres de fer molt seves, fins i tot de certes extravagàncies, i d'algunes coses que havia escrit. Però jo crec que més aviat era un home clàssic, tant per la manera de pensar com també per la seva visió teològica i moral. Diria que tenia un punt de místic, i això el feia un home diferent de la resta». Aquest «punt místic» de què parla Mons. Novell es deixa entreveure

en alguns dels seus escrits no pas a partir d'experiències extraordinàries, sinó a partir de fets senzills i concrets. En *El sac dels records*, per exemple, descriu el paisatge que té davant de casa: «Ho estic veient. Des de la finestra de Gósol veig els pollancrex afilerats amb els colors tardorals lluint-se sobre la falda de la pineda. El botànic em diu que és un *Populus nigra* i me'n conta totes les coses que vulgueu. Menys una: la pollancrexa és bella. (...) Qualsevol home només amb una mica de finor s'aturarà a mirar bocabadat la bellesa del món.»

Aquesta mirada que sap veure-hi més enllà del que es veu era molt pròpia de Mn. Ballarín i és una mena de corrent de fons al llarg de tota la seva obra. La ironia mancada de rancúnia que caracteritzava el seu estil també té a veure amb aquesta manera de mirar; li permet presentar la misèria humana despullada, però sense burlar-se'n ni tampoc rabejar-se en l'amargor. Projecta sobre la trista feblesa de l'home una mirada de tendresa i de compassió, tal com la veu Crist mateix, i convida el lector a compartir-la.

25 anys

Ràdio Estel

espai de trobada, participació i diàleg

actualitat

Església

esports

Solidaritat

BEATIFICACIÓ
MARIÀ
MULLERAT
I SOLDEVILA

TARRAGONA
23 de març de 2019

Dissabte 23 de març, 11 h

Beatificació del servent de Déu Marià Mullerat i Soldevila
des de la Catedral metropolitana de Tarragona

SEGUEIX-NOS

Available on the
App Store

Get it on
Google play

Barcelona 106.6 / Tarragona 100.6 / Girona 103.4 / Lleida 91.5 / Catalunya Central 93.7 / Vic 98.4
Tortosa 90.1 / El Garraf 96.8 / La Cerdanya 104.4 / La Seu d'Urgell 105.0 / Andorra 107.5

**JAUME
PUJOL BALCELLS**
Arquebisbe de Tarragona i Primat

ALS QUATRE VENTS

El Seminari, missió de tots

Aquest diumenge, excepte allí on Sant Josep és festiu, celebrem el Dia del Seminari, que enguany té per lema «El Seminari, missió de tots».

La vocació sacerdotal és una crida molt personal de Déu, un regal a l'Església i a la societat, als quals el prevere serveix, amb els braços oberts a tothom. Cada sacerdot arriba al ministeri a través d'un camí particular, i si cada un expliqués els detalls de la seva vocació veuríem una gran varietat de relats.

Sigui quin sigui aquest itinerari, passa en les seves últimes etapes per un període llarg i intens de formació en companyia d'uns altres. El Seminari no és una acadèmia de classes particulars, ni una simple residència, sinó un lloc de convivència en què el futur sacerdot aprèn dels altres al mateix temps que dels professors.

Des de 1935 se celebra el Dia del Seminari per pregar i tenir més presents els joves i a vegades no tan joves que un dia s'ordenaran i podran administrar la gràcia sacramental, de manera habitual l'eucaristia i el perdó.

Aquest camí el recorre el candidat al sacerdoci en companyia generalment de la seva família i també de la parròquia d'origen. Quants es decideixen per l'exemple d'un sacerdot que, amb la seva vida més que amb les seves paraules, ha estat un estímul perquè es disposessin també a una vida de lliurament!

Una vida que a l'Església catòlica suposa el celibat, a vegades posat en qüestió amb el raonament que falten clergues, quan l'exemple de les Esglésies protestants, que no tenen aquesta exigència, mostra que no per això tenen més vocacions.

El que atreu al sacerdoci és l'amor a Jesucrist i una disposició a acceptar la voluntat de Déu si un se sent cridat. Aquesta apel·lació es veu confirmada per les consultes que fa als que tenen motius i autoritat per aconsellar. La decisió final no és fruit d'un càlcul sobre el futur benestar, ni una opció professional com s'entenen habitualment.

El papa Francesc va convocar l'any passat un Sínode per ajudar al discerniment vocacional dels joves, la seva opció de vida, en el matrimoni o en el lliurament a Déu per un altre camí. És molt important que tinguem sacerdots ben formats, amb personalitat humana contrastada, disposats a viure en comunió amb l'Església al servei de les persones.

A això respon la celebració del Dia del Seminari, en què demano pregàries perquè a la nostra arxidiòcesi i a tot arreu tinguem vocacions que ajudin a cobrir les necessitats actuals tan preemptòries.

CARTA DOMINICAL

JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA
Cardenal arquebisbe de Barcelona

El Seminari, una família que creix

¿Com va el Seminari? ¿Quants seminaristes hi ha a Barcelona? Aquestes són algunes de les preguntes que molt sovint responc vagi on vagi, sigui en el marc de la visita a una comunitat cristiana o en una trobada amb intel·lectuals. El Seminari, sigui pel que sigui, interessa.

Avui, en la proximitat de la festa de Sant Josep, celebrem el «Dia del Seminari». Etimològicament, el mot *seminari* significa lloc on creixen les llavors (*semina* en llatí). Dins l'àmbit de l'Església és l'espai on s'acullen i acompanyen les llavors de vocació sacerdotal en un clima de família per tal que, a poc a poc, vagin brollant futurs servidors de Déu i de la comunitat. Avui és el dia en què els cristians prenem consciència d'una manera particular de la importància del Seminari, preguem amb intensitat per les vocacions al sacerdoci i col·laborem econòmicament per al seu sosteniment.

Encara hi ha joves que volen ser capellans?, em pregunten sovint. Doncs, sí. Tinc l'alegria d'in-

formar-vos que aquest curs han començat 10 joves al Seminari Conciliar de Barcelona. Al nostre seminari hi viuen i es formen un total de 43 seminaristes; 34 són de l'arxidiòcesi de Barcelona i 9 de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. Són joves amb estudis universitaris i alguns, fins i tot, amb experiència laboral. La missió del Seminari és ajudar-los a completar la formació humana, espiritual, intel·lectual i pastoral per al seu futur servei. Una missió que posaran al servei de l'Església i de tota la societat.

Avui tinc el goig de comunicar-vos que aquesta tarda a les cinc, a la basílica de la Sagrada Família, ordenaré sis nous diaques: el Carles Bosch, l'Alberto Para, el Carlos Pérez, el Pablo Pich-Aguilera, l'Antoni Vidal i l'Agustí Vives. Tots sis estan fent l'etapa de formació pastoral en diverses parròquies i un d'ells estudiant a Roma. Seran diaques que, si Déu vol, rebran més endavant l'ordenació sacerdotal. Donem-ne gràcies a Déu!

«El Seminari, missió de tots» és el lema del Dia del Seminari d'aquest any. És realment així. El Seminari és una missió de les famílies, perquè molt sovint les vocacions neixen en el si d'una família que comprèn i acompanya el jove cridat a esdevenir sacerdot. El Seminari és també missió dels mateixos capellans. Amb la nostra entrega generosa i la nostra alegria despertem en els joves la vocació que porten a l'interior. El Seminari és també missió de la societat que respecta i estima l'entrega total que fan aquests joves al servei de Déu i dels homes. No us sembla impressionant que un jove renunciï a tantes coses per donar-se a Déu i a tota la societat?

Benvolguts germans, continueu col·laborant amb el vostre testimoni, amb la vostra pregària i amb la vostra estima, perquè puguin prosperar les vocacions sacerdotals plantades per Déu en el cor d'alguns joves. Tinguem molta esperança, perquè... Jesucrist no abandona mai la seva Església!

COMENTARI DE LA PARAULA

És que poden tenir por els qui han entrat dins el núvol (la Shekinà)?

Cada any, el diumenge II de Quaresma es llegeix l'escena de la Transfiguració. Això vol dir que, els qui ja tenim una determinada edat, l'hauréu sentida comentar manta vegada. Jesús ha anat a «la muntanya» —la mateixa de les temptacions— a pregar i s'ha endut amb ell Pere, Jaume i Joan. Mentre pregava, el seu rostre s'ha transfigurat i el seu vestit s'ha tornat d'un blanc resplendent. De sobte, s'han presentat dos barons, Moisès i Elies, conversant amb ell sobre el seu imminent èxode fora de la institució jueva, que anava a completar a Jerusalem. Mentrestant, els deixebles s'havien adormit, desentenenent-se del que estava passant. Quan s'han desvetllat i han vist la seva glòria i que els dos barons ja se separaven d'ell, Pere es fa l'im-

portant: «Si vols, faré aquí tres tendes: una per a tu, una per a Moisès i una per a Elies.» Lluc puntualitza: «No sabia el que es deia», i reprèn tot seguit el fil narratiu: «Mentre ell (Pere) deia això, es va formar un núvol que els cobrí amb la seva ombra. S'esporguiren, però, quan aquells van entrar dins el núvol», referint-se a Jesús, Moisès i Elies, a qui Pere acabava de mencionar. Aquesta és la versió del Còdex Beza i de molts manuscrits i antigues versions. El text normal, en canvi, basat en els còdexs Vaticà i Sinaític, en comptes del pronom «aquells», fa referència als qui estaven contemplant l'escena, Pere, Jaume i Joan: «S'esporguiren, però, quan

GLÒRIA MONÉS

entraren ells dins el núvol.» I aquí ve la contradicció: És que poden tenir por els qui ja han entrat dins el núvol, símbol de la presència de Déu? Seria un flagrant contrasentit. Una cosa és que el núvol els hagi cobert amb la seva ombra i una altra que hagin entrat dins el núvol. Això sí, com que ara ja tenen cobertura, poden sentir la veu que surt del núvol (tercera menció) i que els indica a qui han d'escoltar: «Aquest és el meu Fill, l'Estimat, en qui m'he complagut, escolteu-lo a ell!», desautoritzant així el sincretisme proposat per Pere.

JOSEP
RIUS-CAMPS

Teòleg i biblista / riuscamps@yahoo.es

CONSULTORI BÍBLIC

IGNASI
RICART

Claretia i biblista

Què té de propi el relat de la creació del Gènesi respecte d'altres mites creacionals?

Tots els pobles tenen en la seva tradició una història dels orígens del món (cosmogonia). Per a la Bíblia la cosmogonia no es forma a partir de la teogonia (origen dels déus), perquè Déu és etern i increat. Dintre del llibre dels «orígens», que obre la Bíblia i la història de la salvació, Gènesi 1-11 forma una unitat independent que fa de pòrtic a tota la Bíblia. El Gènesi ofereix dos relats de la creació que presenten diferències força apreciables (Gn 1,1-2,4a i Gn 2,4b-25).

El relat de la creació a Gènesi 1 descriu les etapes que van portar al naixement de l'home, establint així el començament de la història. Aquesta organització no és el resultat d'una lluita entre déus, sinó de la Paraula divina: «Déu digué: "Que existeixi la llum." I la llum existí.» Es realitza per la seva Paraula totpoderosa i lliure. Escrit en una època en què el dissabte és important, el relat presenta la creació del món en sis dies, ja que el setè el va destinar a reposar. Els autors van atribuir a la creació la llei que regia la seva vida amb un propòsit religiós i no científic.

El segon relat descriu la creació de l'home amb el fang de la terra, i la de la dona amb la carn de l'home. Evoca la visió del paradís-Edèn dels quatre rius i, finalment, planteja el problema de l'origen del mal i de la nostra condició humana, tot afirmant, com en el primer relat, l'existència d'un Déu únic que confia a l'home tot el que ha creat perquè sigui la seva casa. La visió bíblica invita a creure en un Déu bo que vol un món ple de vida, ja que els éssers humans estan destinats a ser els amos (no els dèspotes) de la terra, a la qual han de cuidar com un do rebut de Déu per a tothom.

PER A CONSULTES:
REDACCIO@CATALUNYACRISTIANA.CAT

Diumenge II de Quaresma

Lectura primera

Gn 15,5-12.17-18

Déu fa una aliança amb Abram, el creient

Lectura del llibre del Gènesi:

En aquells dies, Déu va fer sortir fora Abram i li digué: «Mira el cel i posa't a comptar les estrelles, a veure si les pots comptar; doncs així serà la teva descendència.» Abram cregué en el Senyor i el Senyor ho tingué en compte per donar-li una justa recompensa. Després li digué: «Jo soc el Senyor, que t'he fet sortir d'Ur dels caldeus per donar-te aquest país; serà el teu heretatge.» Abram preguntà: «Quina garantia me'n doneu, Senyor?» Ell respongué: «Porta'm una vaca, una cabra i un moltó de tres anys, una tórtora i un colomí.» Li portà tots aquests animals, els partí per la meitat i posà cada meitat enfront de l'altra, però novament els ocells. Uns ocellots de presa volien abatre's sobre els coscos morts, però Abram els allunyava. Quan el sol s'anava a pondre, Abram caigué en un son profund i s'apoderà d'ell un gran terror, com una foscor. Després de la posta, quan ja s'havia fet fosc, veié un forn fumejant, una torxa encesa, que passava enmig dels animals partits. Aquell dia el Senyor va fer amb Abram una aliança i es comprometé en aquests termes: «Dono aquest país a la teva descendència, des del torrent d'Egipte fins al gran riu, el riu Eufrat.»

Evangelí

Lc 9,28b-36

Mentre Jesús pregava, es trasmudà l'aspecte de la seva cara

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc:

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Joan i Jaume i pujà a la mun-

Salm responsorial

26

El Senyor m'il·lumina i em salva,
qui em pot fer por?
El Senyor és el mur que protegeix
la meua vida,
qui em pot esfereir?

R. El Senyor m'il·lumina i em salva.

Escolteu el meu clam, Senyor,
compadiu-vos de mi,
respondeu-me.
De part vostra, el cor em diu:
«Busqueu la meua presència.» *R.*

Arribar davant vostre és el
que vull,
Senyor, no us amagueu.
No sigueu sever fins a rebutjar
el vostre servent,
vós que sou el meu ajut. *R.*

N'estic cert, fruitaré en la vida eterna
de la bondat que em té el Senyor.
Espera en el Senyor! Sigues valent!
Que el teu cor no defalleixi!
Espera en el Senyor! *R.*

Vers abans de l'evangelí

Lc 9,35

*Del núvol lluminós es va sentir la veu del Pare:
Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo.*

tanya a pregar. Mentre pregava, es trasmudà l'aspecte de la seva cara i el seu vestit es tornà blanc i espurnejant. Llavors dos homes es posaren a conversar amb ell. Eren Moisès i Elies, que es van aparèixer gloriosos, i parlaven del traspàs d'ell, que s'havia d'acomplir a Jerusalem. Pere i els seus companys estaven adormits profundament, però quan es desvetllaren, veieren la glòria de Jesús i els dos homes que eren amb ell. Quan aquests anaven a separar-se de Jesús, Pere li

Lectura segona

Fl 3,17-4,1

Crist ens configurarà al seu cos gloriós

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis:

Germans, [seguiu el meu exemple i fixe'u-vos en els qui viuen segons el model que teniu en mi. Us ho he dit sovint i ara ho repeteixo amb llàgrimes als ulls: N'hi ha molts que, pel seu estil de viure, són contraris a la creu del Crist. El terme on s'encaminen és de perdició, el déu que adoren és el ventre, i la seva glòria, la posen en les parts vergonyoses; tot el que aprecien són valors terrenals. Però] nosaltres tenim la nostra ciutadania al cel; d'allà esperem un Salvador, Jesucrist, el Senyor, que transformarà el nostre pobre cos per configurar-lo al seu cos gloriós, gràcies a aquella acció poderosa que li ha de sotmetre tot l'univers. Per tant, germans meus estimats i enyorats, vosaltres que sou el meu goig i la meua corona, manteniu-vos així, en el Senyor, estimats meus.

digué: «Mestre, que n'estem de bé, aquí dalt! Fem-hi tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» Parlava sense saber què es deia. Mentre parlava es formà un núvol i els cobrí. Ells s'esglaiaren en veure que entraven dins el núvol. Llavors del núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu elegit; escolteu-lo.» Així que la veu hagué parlat, es van trobar amb Jesús tot sol. Ells guardaren el secret, i aquells dies no contaren a ningú res del que havien vist.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC C; FERIA I)

TEMPS DE
QUARESMA

(SALTERI: SETMANA 2)

Març

17. DIUMENGE

Diumenge II de Quaresma, Morat. Lectures: Gènesi 15,5-12.17-18 / Salm 26 / Filipencs 3,17-4,1 / Lluc 9,28b-36

SANTORAL: Gertrudis de Nivelles, ab.; Josep d'Arimatea; Patrici, b.

18. DILLUNS

Fèria, Morat. Lectures: Daniel 9,4b-10 / Salm 78 / Lluc 6,36-38. O bé: Sant Ciril (ML), Blanc. Girona i Tortosa: Sant Salvador d'Horta (ML), Blanc.

19. DIMARTS

Sant Josep (S), Blanc. Lectures: 2 Samuel 7,4-5a.12-14a.16 / Salm 88 / Romans 4,13.16-18.22 / Mateu 1,16.18-21.24

SANTORAL: Amanç, diaca i mr.

20. DIMECRES

Fèria, Morat. Lectures: Jeremies 18,18-20 / Salm 30 / Mateu 20,17-28
SANTORAL: Ambròs de Siena, rel.; Eufèmia i Alexandra, mr.; Fotina, mr.; Martí de Dumio, b.

21. DIJOUS

Fèria, Morat. Lectures: Jeremies 17,5-10 / Salm 1 / Lluc 16,19-31
SANTORAL: Fabiola; Filèmon, mr.

22. DIVENDRES

Fèria, Morat. Lectures: Gènesi 37,3-4.12-13a.17b-28 / Salm 104 / Mateu 21,33-43.45-46
SANTORAL: Benvingut, b.; Deogràcies, b.; Lea, rel.; Octavià, mr.; Zacaries, p.

23. DISSABTE

Fèria, Morat. Lectures: Miquees 7,14-15.18-20 / Salm 102 / Lluc 15,1-3.11-32. O bé: Sant Toribi de Mogrovejo (ML), Blanc. Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa: Sant Josep Oriol (ML), Blanc.

El Sant 20 MARÇ

Beat Ambròs de Siena

Hi ha molts sants de tendència mística que el poble ha venerat amb una devoció especial. El to hagiogràfic i exagerat de fets extraordinaris de la seva vida volen expressar, a partir d'una base real, l'admiració dels fidels per aquells que s'han configurat amorosament a Crist. Un d'aquests casos és el de sant Ambròs de Siena (1220 - 1287).

Nascut en aquesta ciutat de la Toscana, era fill d'un il·luminador o il·lustrador de llibres. Va néixer amb grans deformacions, plorava constantment de dolor i només es calmava quan el portaven al convent dels dominics. Quan tenia pocs mesos, miraculosament va pronunciar la paraula «Jesús» i va quedar guarit de la deformitat i de tots els mals. Més endavant, va ser molt pietós i es desviava pels pobres i els malalts, de manera que quan va fer disset anys va entrar en aquell convent de dominics on trobava la pau quan només era un nadó. L'orde el va enviar a estudiar a París i Colònia, on va tenir per mestre sant Albert Magne i per company sant Tomàs d'Aquino. La seva capacitat intel·lectual i els seus dons místics (com ara miracles i èxtasis) el van convertir en un predicador molt estimat arreu d'Europa. Va ser beatificat per Gregori XV el 1622.

Sant Josep i els bolquers

MERCÈ SOLÉ

Membre de l'ACO i del Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona (msoletey@gmail.com)

Fa quatre dies vaig tenir ocasió d'admirar, dins del Museu del Prado, el tríptic de *l'Epifania* d'El Bosco, una obra espectacular i enigmàtica, que es fa mirar. Al mig del quadre, entre personatges molt estranys, hi ha pròpiament l'escena de l'adoració de l'infant per part dels reis. Mare i fill romanen asseguts i dominen l'escena. Mentrestant, en un raconet, a la part esquerra del tríptic, sant Josep, assegut sobre un cabàs a l'exterior, estén els bolquers del nen davant d'un foc fet a terra. L'escena resulta xocant i si la vaig identificar va ser perquè així ho explicitaven els cartells del museu.

Això m'ha fet adonar d'un fet en què no havia pensat mai. Mentre que a l'evangeli de Lluc, la iniciativa en la infantesa de Jesús prové de Maria, a l'evangeli de Mateu és Josep qui té tot el protagonisme. En el text se'l reafirma com a descendent de David, se'l descriu com a «home just», pren la decisió d'acollir Maria, escolta i obeeix l'àngel en posar nom a Jesús, i torna a escoltar-lo i a obeir-lo a l'hora de fugir cap a Egipte. De Maria, en canvi, només se'ns diu que ha concebut un fill per obra de l'Esperit Sant. I no hi ha cap intervenció seva en tot el relat. En tots aquests fets, però, encara sorprèn més constatar que en un moment cabdal com és l'adoració dels savis d'Orient, Josep senzillament no apareix en el text. En desconec el motiu.

La major part de les representacions pictòriques de l'Epifania inclouen Josep. El Bosco, òbviament, no. El re-

presenta a part, fent una feina quotidiana de les que no es valoren gaire i que rarament devien fer els homes, a l'època de Jesús, a l'època del pintor i sospito que, encara en algunes llars, a la nostra. Una picada d'ullet a les dones de qualsevol moment.

En qualsevol cas m'agrada aquest tret que subratlla el pintor: Josep, com els escoltes, «sempre a punt» per sortir de la pròpia zona de confort. Manté aquesta capacitat d'escolta, de posar atenció als àngels i sobretot a les persones, d'actuar amb confiança i intuïció, i no dubta a afrontar la incomoditat d'uns reptes nous. Josep podria fer valer el seu estatus de descendent de David i d'educador del Fill de Déu, prendre's com a punt de referència col·locar-se al centre —patriarcal— del seu entorn. Ben al contrari, tenir cura del fill de Déu vol dir des-contrar-se, afrontar situacions noves i difícils, desafiar els costums socials i familiars, instal·lar-se i desinstal·lar-se una vegada i una altra i, potser, rentar bolquers mentre la glòria queda per a la seva dona i el seu Fill. Tot un model.

El sacerdot Martí Bonet durant la conferència a l'església major de Santa Coloma.

La història ens uneix i el futur també

XAVI PRADO

El 20 de febrer passat, el Dr. Josep M. Martí i Bonet, canonge de la catedral de Barcelona, va sostenir una conferència-col·loqui sobre *Santa Coloma de Gramenet: mil anys de vida i història*. L'esdeveniment es va desenvolupar a l'església major i va congrega un públic nombrós interessat en el tema, incloent-hi autoritats locals, civils i religioses.

L'expositor va posar èmfasi en el fet que la vida de la gent comuna i corrent és la part més important de la història i va mostrar exemples de la vida quotidiana des del segle XI. Sobre la història antiga, va informar que hi ha una

Santa Coloma de Gramenet és la casa comuna dels nascuts aquí, dels residents i dels transeünts

documentació amplíssima.

Va subratllar que la denominació més antiga trobada fins avui es troba en un text llatí del Cartulari de Sant Cugat del Vallès (f. 307v i 308r) que es conserva a l'Arxiu de la Corona d'Aragó; i va oferir la seva traducció pròpia al català i al castellà. Allà, per primer cop, apareixen units el títol de l'advocació religiosa i el nom del lloc. En resum, el document diu que Arnal va ingressar al monestir de Sant Cugat del Vallès i Cusca, la seva mare, va entregar l'herència paterna i materna situada a «Santa Coloma de Gramenet», el 19 de febrer del 1024. És a dir, el 2024 farà mil anys.

El diàleg amb els presents va confirmar que «Santa Coloma de Gramenet» és la casa comuna dels nascuts aquí, dels residents i dels transeünts. En efecte, l'actual ciutat de Santa Coloma de Gramenet és pluricultural: multiètnica, multilingüe, multinacional i multireligiosa. La història ens uneix i el futur també.

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES SOBRE DOCTRINA I MORAL

pel Dr. Joan Antoni Mateo

Com dejunar

En unes revelacions de la Verge se'ns demana fer dejuni dos cops a la setmana, els dimecres i els divendres. S'ha de fer a pa i aigua? Durant quant de temps? L'han de fer tots els fidels?

Caldria veure si aquestes revelacions que vostè diu han estat reconegudes per l'Església com a autèntiques i em sembla que no. Al marge d'això, la Verge no ens diu res que no ens hagi estat dit per l'Església i, pel que fa al punt que vostè pregunta, cal dir que la Verge no dona normes o lleis. El que sí que és cert és que en totes les manifestacions marianes reconegudes la Verge fa una crida a la conversió i la penitència i el dejuni no deixa de ser una forma de penitència. No cal dir que fer dejuni els dimecres i els divendres amb autèntic esperit penitencial ens faria molt de bé. M'ha semblat útil recollir la seva consulta perquè ja és Quaresma i, en aquest temps, se'ns proposa el dejuni i l'abstinència, forma mitigada del dejuni. Cal recordar coses molt òbvies: són dies de dejuni el Dimecres de Cendra i el Divendres Sant. L'han de practicar els fidels majors d'edat i que no han complert encara els cinquanta-nou anys. L'abstinència de carn obliga a partir dels catorze anys. La finalitat és que tots visquem comunitàriament l'esperit penitencial inherent a la vida cristiana. Em direu que això és molt poca cosa tenint en compte que es practica el precepte del dejuni abstenint-se simplement d'una de les menges principals del dia (dinar o sopar) sense prohibir un lleuger esmorzar o col·lació al vespre si hom s'ha privat del dinar. És veritat: és insignificant però, tot i així, ens podríem preguntar quants ho compleixen. Això és el mínim, per a l'aprovatet justet. Podem fer més si volem i aquí entraria la seva proposta. Un dejuni més estricte però sense perdre mai de vista una pràctica indissolublement lligada al dejuni: l'almoïna i la solidaritat. Sense compartir amb misericòrdia amb aquells que passen dificultat el dejuni quedaria profundament desdibuixat. I pel que fa a l'abstinència, posem-hi imaginació i creativitat. No ens quedem únicament en la privació de carn. Cal abstenir-se del pecat, dels vicis, de tantes realitats supèrflues. De què ens aprofitaria privar-nos de carn tot fent una bona mariscada? Seríem molt hipòcrites!

PER ENVIAR CONSULTES

AL DR. MATEO:

elconsultori@hotmail.com

Ap. de correus 121-25620 Tremp (Lleida).

Postals des d'Andalusia

L'hora de les Germandats

Ha arribat la Quaresma i l'hora de les germandats i les confraries. Primer, l'hora dels cultes de cada germandat als seus titulars i, en segon lloc, la preparació de la seva estació de penitència pels carrers de cada ciutat o poble.

Andalusia viu «tres Setmanes Santes».

Primera, la Setmana Santa dels temples, la de la litúrgia de l'Església, la celebració dels grans misteris del drama de la passió, mort i resurrecció de Crist.

Segona, la Setmana Santa dels carrers, de la mà d'una religiositat popular profunda i intensa. Cada confraria prepara els seus passos, plens de lirisme i simbolisme. Les processons representen la vida mateixa dels creients, que surten de la mà de Déu, són col·locats a l'escenari de la història amb una missió a complir i una tasca a fer, i tornen, en la meta-història, a la Casa del Pare per gaudir de la plenitud de la seva vida en la intimitat amb Déu, que aquesta és la definició de «cel» que ens va deixar el papa Joan Pau II.

La tercera Setmana Santa és la Setmana Santa del cor, la que viu cada persona a l'interior de la seva vida, en la reflexió personal, en la conversió de Déu. Els carrers d'Andalusia es converteixen en «temples improvisats» durant la Setmana Santa. Cada germandat realitzarà amb les seves imatges titulars l'«estació de penitència», entre emocions, admiracions i aplaudiments encesos. Serà l'anhel de felicitat que pengem d'un horitzó de lluminositats infinites.

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

Cartes

El compliment de la Llei

En rèplica a la carta publicada a *Catalunya Cristiana* el 3-III-2019, acusant la Justícia espanyola de prevariació, afirmo:

- El separatisme no té la majoria necessària per proclamar la seva República (com va reconèixer no fa gaire el diputat Joan Tardà).
- La democràcia se sustenta en el respecte i compliment de la Llei (com ha dit el Cap de l'Estat, el rei Felip VI).
- La Llei que ens obliga i empara a tots és la Constitució espanyola, aprovada per més del 90% de votants catalans.
- Les votacions legals i democràtiques se celebren en les eleccions locals, autonòmiques i generals, no en referèndum sense cens ni garanties fiables.
- Els organismes internacionals han estat eloqüents en aquest tema, condemnant el secessionisme.
- Com les empreses, que han votat amb els peus, fugint d'una hipotètica República catalana populista i sectària.
- A tot això cal afegir l'afartament d'una majoria de ciutadans de Catalunya. Es presumeix de dos milions d'addictes, sobre un cens de més de set milions. Alguna cosa falla en els comptes separatistes. Siguem conseqüents i visquem en pau i democràcia.

JOSÉ GUTIÉRREZ RODRÍGUEZ
Barcelona

El valor de la diferència

Ser feminista no significa ser anti-masclista com es creu popularment. Aquests són radicalismes que només porten a un enfrontament amb poc fonament, conseqüències serioses i resultats poc positius. Ser feminista és creure i confiar en la dona i en les seves capacitats. Home i dona posseeixen una igualtat absoluta i, alhora, són complementaris, no rivals, perquè els dos tenen la matei-

xa dignitat com a persona i, per tant, els mateixos drets fonamentals. Cap no té superioritat respecte l'altre tot i que les evidents diferències físiques, fisiològiques i psíquiques, els portin a desenvolupar rols diferents en la societat. Les dones estan perfectament capacitades per a qualsevol professió, no se les pot menystenir, però, efectivament, la dona té qualitats que no té l'home, i aquests, alhora, en tenen d'altres, ni millors ni pitjors, complementàries. La clau de la qüestió perquè hi hagi una convivència pacífica on es valorin les característiques de l'una i de l'altre, és el respecte mutu, reciprocitat entre tots dos.

Feministes per defensar la realitat de la dona però sent molt femenines, perquè la vida de tothom s'empobreix si la dona perd consciència dels dons que li han estat donats.

LOURDES CAMPS CARMONA
Barcelona

Silenci i pau

Avui, un altre cop, he tornat a passar una estona a la capella de l'Adoració Perpètua del temple del Sagrat Cor del Tibidabo. No sé com expressar la pau que t'envaeix quan ets allà, vetllant Jesús Sagramentat. No hi ha massa diferència si estàs sol, tot i que de sol mai no n'estàs perquè Ell t'acompanya, o també hi ha més persones a la capella. Tot és silenci i pau.

Físicament, per l'alçada de la muntanya, estàs més a prop del cel però, espiritualment, també. En aquesta capella no es permet que Jesús Sagramentat estigui sol sense que ningú no el vetlli. Si no hi ha fidels, hi ha algun mossèn.

Jo no soc qui per recomanar res, segurament altres persones, altres fidels, troben la pau o simplement estan a gust a la seva parròquia, però els animaria que un dia provessin d'estar-hi una estoneta. Si no els agrada l'experiència, no cal que hi tornin, i llestos. Però crec que un cop un hi va, irremeiablement, feliçment, hi torna.

JUAN RIBAS
Barcelona

Podeu enviar les cartes a:

redaccio@catalunyacristiana.cat

L'escola necessita un emplaçament definitiu per encarar el futur

Cintra: oferint oportunitats

CARME MUNTÉ

L'escola Cintra, a tocar de la Rambla del Raval de Barcelona, és molt valorada per les 34 congregacions i ordes religiosos que sostenen el projecte, així com per les administracions públiques que hi donen suport. Va veure la llum el setembre de l'any 1996, sota l'impuls de 12 institucions religioses, i des d'aleshores ha proporcionat oportunitats de futur a centenars d'adolescents que han passat per les seves aules.

Les seves característiques en fan un cas únic: només 48 alumnes fent un Ensenyament Secundari Obligatori amb una adaptació curricular a les seves circumstàncies i necessitats. Perquè el que no es pot obviar és que el perfil dels alumnes també és molt concret i excepcional: alumnes d'alt risc marcats per l'absentisme i el fracàs escolar. «Són preadolescents i adolescents que d'alguna manera han viscut l'experiència, des de petits, de sentir-se abandonats i que no compten amb el coixí emocional necessari per dur una vida sana», reflexiona Imma Bonada, germana vedruna i actual directora de Cintra. La majoria de llars són monoparentals i viuen situacions molt complicades.

Per això, els quatre anys d'escolaritat

IMMA BONADA
«És molt important la relació amb les famílies, però amb qui més podem treballar és amb l'adolescent, que és qui tenim cada dia»

La tasca dels voluntaris és molt important. A la foto Santi Chaparro amb el Moha, un alumne de 1r d'ESO.

zació a Cintra esdevenen una ocasió única per fer un acompanyament personalitzat dels adolescents i les seves circumstàncies. «El centre de la nostra acció educativa és la tutoria i el treball amb grups reduïts», comenta Imma Bonada. De fet, la tasca dels tutors és vetllar per les seves necessitats més enllà de l'aula. D'altra banda, l'oferta formativa de Cintra també dona molta importància als tallers prelaborals. S'ofereixen al llarg dels quatre anys i permeten una aproximació i una primera orientació en l'àmbit laboral.

«Per a nosaltres és molt important la relació amb les famílies, però al final amb qui més podem treballar és amb l'adolescent, que és qui tenim aquí cada dia», exposa la religiosa vedruna, que dirigeix un equip docent format per una vintena de professors (entre tutors i responsables de tallers). Cal destacar la feina d'un psicòleg i d'una dotzena de voluntaris (sis religiosos i sis laics, i la majoria provinents del món educatiu).

Ampliar l'oferta

El treball de Cintra garanteix que preadolescents i adolescents marcats per l'absentisme i el fracàs escolar aconseguixin reenganxar-se als estudis i als tallers formatius.

Però una de les grans preocupacions és el després. «Un dels nostres objectius és trencar la pobresa hereditària, però no és fàcil», reconeix Imma Bonada. Quan acaben 4t d'ESO reben una orientació clara de cara al següent curs, però molt sovint acaba en un no-res. Sí que hi ha nois que se'n surten, però d'altres troben moltes dificultats a l'hora de seguir un grau mitjà, no diguem ja un batxillerat.

Precisament per poder acompanyar els nois fins als 18 anys, i no només fins als 16 actuals, Cintra vol créixer. En aquest sentit, és clau poder oferir estudis postobligatoris adaptats al nivell i les

Els alumnes de 2n d'ESO fan cada any una jornada d'intercanvi amb els de l'Escolania de Montserrat. Juny del 2018.

Alumnes de 4t al taller de fusteria als locals de la parròquia del Carme.

necessitats de l'alumnat. En concret, es pensa en un grau mitjà adaptat, així com en algun PFI (Programa de Formació i Inserció). Però aquest pla de futur i de continuïtat de formació només es podrà dur a terme si els espais i la infraestructura ho permeten, cosa que ara no és així. Per culpa de l'especulació immobiliària ferotge que afecta el barri del Raval, i malgrat l'ajuda i atenció especial continuades des de l'inici per part de l'Administració Pública, la complexitat administrativa i els llargs terminis de resolució, l'escola Cintra fa més de catorze anys que espera un emplaçament definitiu amb totes les àrees i dependències (aules, tallers, biblioteca...) en un mateix edifici i pati annex.

Aquest estiu farà nou anys que ocupen uns mòduls prefabricats, amb el natural envelliment ocasionat pel pas del temps, que havien de ser provisionals, però que ara com ara només se sap, de forma poc concreta, que encara han de durar uns quants anys més. I així segueixen esperant un solar que, des del 2003, els havia promès l'Ajuntament de Barcelona, que ha continuat amb aquest compromís però que, per la complexitat i els ritmes administratius, no acaba d'arribar.

La nova escola (calen aproximadament 900 metres quadrats construïts + 900 més de pati) no únicament farà possible prolongar l'etapa d'escolarització dos anys més, sinó que també permetrà que els alumnes actuals no hagin de sortir de l'escola per fer els tallers prelaborals, que actualment estan ubicats en un pis de la parròquia del Carme.

«Resistir és vèncer, la burocràcia no ens farà desistir», afirma contundent Pere A. Cortiella, voluntari de Cintra que brega de sempre amb les administracions, juntament amb els titulars de l'escola, per tal de donar sortida a aquesta demanda històrica de Cintra. «Amb el pas inevitable del temps els fets no sempre acompanyen les paraules», comenta. I això no obstant, tanta lluita haurà valgut la pena si del que es tracta és de proporcionar un espai digne per als alumnes. Cortiella sent que els ho deuen als nens i nenes, al professorat i als fundadors de l'escola Cintra, de diversos ordes i congregacions religioses. En concret a Joan Lluís Casanovas i Jordi Ginestà, que un cop va dir de Cintra: «La nostra història és més de valents que de camins acabats. Els camins s'han anat obrint com per art de Providència. Ningú no n'és el protagonista: l'únic protagonista ha estat haver-nos decidit a caminar junts.» I també junts els toca enllestir la feina.

EL NOSTRE REPTE, EL SEU FUTUR

TRIA ESCOLA CRISTIANA
www.triaescolacristiana.cat
93 302 70 13

**Escola Cristiana
de Catalunya**

MACIÀ GRAU
Barcelona

El monestir de Sant Benet, situat a mig camí entre Monistrol i l'abadia de Montserrat, s'ha convertit els darrers anys en un espai dinàmic i obert a tothom gràcies al treball de la comunitat de 27 germanes que hi viu, i que treballa a diari per ajudar els visitants en la seva recerca de fe i de vida. Mostra d'això són les nombroses activitats i tallers que s'hi organitzen, entre els quals destaquen recessos, pregàries i meditacions.

Un gran exemple d'aquestes propostes que planteja la comunitat és un nou cicle de concerts coordinat per la Gna. Teresa Forcades, sota el nom de «Música i silenci». Després d'un període d'exclaustració de tres anys, la Gna. Forcades va tornar al monestir l'estiu passat amb l'energia renovada, i una de les primeres decisions que va prendre va ser la de posar en marxa aquesta iniciativa.

El cicle va començar el 27 de gener i porta artistes de tot al món a Montserrat un diumenge de cada mes fins al 9 de juny, perquè ofereixin de manera gratuïta concerts que conviden a la interioritat a través de la música.

El silenci, protagonista

Una de les principals característiques de les actuacions musicals que formen part d'aquest cicle és l'ús del silenci com a element essencial per a la reflexió i la introspecció. Per aconseguir aquest objectiu, cada concert comença amb 10 minuts de silenci, seguits de la lectura d'un breu text introductori que convida a la reflexió dels assistents. Com explica la Gna. Forcades, aquest patró ajuda els artistes a apropar-se al públic: «Tots els concerts comencen amb deu minuts de silenci perquè els músics puguin expressar amb més profunditat la combinació entre silenci i música.»

La Gna. Teresa Forcades organitza un nou cicle de concerts que conviden a la interioritat

Diumenges de música i silenci al monestir de Sant Benet de Montserrat

D'altra banda, un cop acabat cada recital, es fa també un col·loqui entre els assistents i els artistes convidats.

Després de dues primeres actuacions que han tingut un gran èxit d'assistència, el proper concert és el diumenge 17 de març a dos quarts de cinc de la tarda i té com a protagonistes el pianista i component del Trio Kandinsky, Emili Brugalla, i l'actor i dient de poesia Enric Arquimbau. Aquest dos artistes donen veu a la peça *Música callada* de Frederic Mompou i l'acompanyen amb poesia espiritual.

El cartell complet del cicle de concerts es pot consultar a la pàgina web del monestir: www.monestirsantbenetmontserrat.com, i les reserves de les entrades, que són gratuïtes, es poden fer al correu secretariaTFV@monestirsantbenetmontserrat.com.

TERESA FORCADES
«Els concerts comencen amb deu minuts de silenci perquè els músics puguin expressar amb profunditat la combinació entre silenci i música»

**Mans és el programa de la cultura d'arrel.
Castells, sardana esportiva, folk i cobla.
Totes les propostes per viure l'arrel.**

Mans

Amb Quim Rutllant i Ester Plana

Diumenges, de 13 a 14 h

catradio.cat/mans

**CATALUNYA
RÀDIO**

Estem
a punt

catradio.cat

Recreació d'un asteroide passant a prop de la Terra.

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Aquest estiu un asteroide passarà molt a prop del nostre planeta

FRANCESC NICOLAU
Professor emèrit de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

I fins i tot podria fregar-nos i precipitar-s'hi perquè, encara que els càlculs no ho prediguin, el marge d'error que tenen inevitablement és prou ample per permetre que això passi. Es tracta de l'astre anomenat 2006 QV89. És el número set de la llista dels anomenats potencialment perillosos per a la Terra els pròxims 100 anys (el que té el número 1 de la llista és un astre que té probabilitat d'impacte el 2095). Em direu: com és que hi hagi un gran marge d'error? El director d'operacions del Centre de Coordinació d'Asteroides Propers a la Terra de l'Agència Espacial Europea, Juan Luis Cano, diu: «Ara és massa lluny per veure'l i calcular la seva òrbita amb més precisió; a partir del juliol el podem tornar a observar amb telescopis de vuit metres i aleshores sabrem si hi ha risc d'impacte o si no suposa cap perill, que ara és el més probable.»

Les operacions dels càlculs fets del dit 2006 QV89 ens diuen que té uns 40 metres de diàmetre. Si caigués sobre la Terra podria fer com el que va caure a Tunguska (Sibèria) el 1908, que va arrasar una superfície de bosc d'uns 2.000 quilòmetres quadrats, fent caure uns 80 milions d'arbres de la taigà. No va causar cap víctima mortal, perquè era inhabitat el lloc on va caure, però si hagués estat un lloc poblat, ja es veu que la desgràcia hauria estat

grossa. Sembla que era d'una mida semblant a la del que ara ens ocupa. També hem de dir que la probabilitat de caure al mar és molt alta: un 70%. Sigui el que es vulgui, cal tenir en compte totes les possibilitats. I pel juliol ja sabrem més coses.

Cal afegir aquí que als Estats Units la NASA té projectat, en cas de necessitat, d'enviar una càrrega a l'espai per desviar la trajectòria d'un eventual asteroide perillós. Més encara, assajarà això ben aviat: el 2021 ja llençarà a l'espai, en nom de la missió DART, un objecte de 500 kg a 21.000 km/h contra la lluna de l'asteroide Didymos, per veure si efectivament es fa un canvi de velocitat, que es calcula que podrà ser d'uns 0,4 mil·límetres per segon, suficient per desviar un asteroide que es dirigeix cap a la Terra. L'impacte que tindrà lloc a l'octubre del 2022 ens mostrarà si això és eficaç de debò.

Com veieu, els dedicats a l'estudi del nostre entorn espacial treballen de debò per fer que el nostre habitatacle es mantingui lliure de mal i la humanitat pugui seguir segura el seu camí. La ciència té la seva utilitat!

**JOAN PALLARÈS-
PERSONAT**

Historiador

jpallarespersonat@gmail.com

GENT DE CASA

Pare Soler, organista i compositor

El pare Soler, que és com es coneix musicalment Antoni Soler i Ramos, havia nascut a Olot el 3 de desembre del 1729; va ser un organista i compositor de música barroca, encara avui admirat i considerat entre els experts en la música d'aquell temps.

El pare Soler fou monjo jerònim i va començar la seva formació musical quan als sis anys va ingressar a l'escolania de Montserrat, amb mestres com Benet Esteve i Benet Valls, d'on sortiria amb un tal bagatge musical, que el 1746, quan encara no havia complert els 18 anys, ja guanyava la plaça de mestre de Capella a la catedral de Lleida.

Sis anys va romandre a Lleida, tot i que algunes dades indiquen que durant un temps exercí com a organista a la catedral de la Seu d'Urgell, però el cert és que el setembre del 1752 arribava al monestir de Sant Llorenç d'El Escorial, a Madrid, on ingressaria com a monjo a l'orde dels Jerònims.

Aquella segona meitat del segle XVIII va regnar Ferran VI fins al 1759. Després de mort, pujaria al tron, arribat de ser rei de Nàpols, Carles III, i la cort de Madrid s'em-

plenaria d'artistes. La música seria una de les arts més ben protegides a la cort. L'aragonès José de Nebra o el napolità Giuseppe Domenico Scarlatti, tots dos les majors glòries del teclat en el moment, van ser mestres d'Antoni Soler, i a la mort d'aquest últim, en certa manera fra Antoni el va substituir.

Soler, music de clavicèmbal i d'orgue, redactà l'obra *Llave de la modulacion y antigüedades de la música*, publicada el 1762 i dedicada a la comunitat jerònima d'El Escorial. Les seves obres, la majoria escrites en temps barroc, al final en transició al classicisme, formen unes 200 sonates, 150 nades, també 9 misses musicades, rèquiem, magníficats, himnes, salms, motets, etc. Abundant és també la música de cambra. Soler utilitzà per a la composició de força temes les obres de Calderón de la Barca.

Fra Antoni Soler moriria al monestir d'El Escorial, on el van enterrar, el 20 de desembre del 1783.

L'obra del pare Soler va restar oblidada amb el temps. Però va ser a partir del 1930 quan la seva música es va redescobrir i a poc a poc s'anà interpretant de nou fins a recuperar el prestigi actual.

PACA TRICIO

*La rebelión de los mayores
Porque la indignación no se jubila
nunca*
Ediciones Península, 2019, 213 pàg.

La tercera edat ha decidit que ni es rendeix ni accepta que l'enterrin en vida. La gent gran està molt viva i exigeix els seus drets, sobretot a pensions dignes, guanyades durant dècades de treball intens, i que ara, any rere any, s'encongeixen amb la crisi i la inflació... Han dit prou i s'han embarcat en una lluita per a la qual només conceben un final: la victòria. L'autora posa veu a una rebel·lió amb arrugues que no s'arronsa.

YOTAM OTTOLENGHI i HELEN GOH
Dulce Ediciones Salamandra,
2018, 363 pàg.

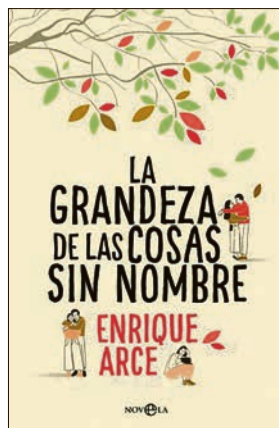
Un cant d'amor a la rebosteria, una celebració exquisida dels pastissos, els dolços, els pans de pessic i les galetes. Més de cent receptes noves —les magdalenes amb safrà, taronja i mel, els pastissos perses amb amor, *amaretti* amb mel i tarongina, ametllats, pastís de sèmola amb pistatxos i aigua de roses...—, conformen un catàleg espectacular de delícies que conviden a somiar, sospirar i deixar-se endur pels plers sublims del paladar.

JOAN G. ANGURELL, text
JONATAN MIRA, il·lustracions
La Bíblia per a tots els nens
Abba, 2019, 277 pàg.

La Bíblia és, ha estat i serà el llibre amb més influència de la història de la humanitat.

Aquesta edició de la Bíblia, a càrrec de l'editorial evangèlica Abba, apropa l'essència dels evangelis als més petits. Hi trobarem les històries bíbliques més destacades de l'Antic i Nou Testament. La creació, la vida de Noè, d'Abraham... i, òbviament, el naixement, la mort i resurrecció de Jesús.

ENRIQUE ARCE
La grandeza de las cosas sin nombre
La Esfera de los Libros, 2018, 321 pàg.

Aquesta novel·la parla d'aquelles coses, d'emocions, del guió que no està escrit, del valor de fer el que vols i no el que has de fer. D'enfrontar-te a tu mateix. De la conquesta de la teva pròpia vida.

Una novel·la escrita des del cor que ens fa reflexionar sobre l'èxit i el fracàs, l'amor i la mort, el perdó i l'amistat, i, especialment, sobre la llarga ombra de la infància en les nostres vides.

FERNANDO VIDAL
El día del padre
San Pablo, 2019, 254 pàg.

Vivim en una època en la qual el pare home necessita revisar a fons la seva manera d'exercir com a tal. És el moment que assumeixi la seva part de les cures, s'incorpori a la revolució de la tendresa i es compromet amb la igualtat de gènere i la cultura de la pau. Aquest llibre pretén ajudar a reflexionar sobre tot això a partir de l'experiència de quatre homes coneguts per tothom: Abraham, Akhenaton, Dèdal i Confucí.

CLEMENCY BURTON-HILL
Un año para maravillarse
Una dosis diaria de música clásica
Indicios, 2019, 434 pàg.

Un text original tant per a amants de la música clàssica com per a qui vol conèixer de què es tracta i mai ningú no els ha guiat cap a ella. L'autora ha seleccionat una peça musical per a cada dia de l'any amb una explicació breu del compositor i el seu context, amb compositors tan diversos com Johann Sebastian Bach i Frank Zappa...

Un llibre per escoltar, una llista de cançons per llegir.

CRÍTICA TEATRAL

ANDREU SOTORRA
andreasotorra@gmail.com

Riure en clàssic fa de més bon riure

És una recepta patentada i sacsejada a la coctelera pel mateix dramaturg i director Alfredo Sanzol (Madrid, 1972) que, amb *La ternura*, traduïda al català en aquesta ocasió per Joan Lluís Bozzo (Dagoll Dagom), va obtenir el 2018 el premi Valle-Inclán. Tot i que es tracta d'un text original, les influències extretes de les obres shakespearianes són evidents. Els espectadors les aniran descobrint a mesura que avança la trama però, per si els falla la memòria, de tant en tant hi escoltaran algun dels títols de l'autor, com per exemple quan la reina maga afirma, en relació amb el desori de l'acció, que hi ha ha «molt soroll per no res».

Alfredo Sanzol ha escrit un relat sobre els alts i baixos de l'amor, la dependència dels pares i els fills, la manipulació del despertar adoles-

cent a la vida amorosa i la hipocresia misògina del rebuig de les dones per part dels homes i dels homes per part de les dones. I tot en clau de comèdia, a vegades amb aires de barraca, sovint burxant en els recursos de l'humor i tendint a parodiar l'embolic modern de portes i finestres, recanviades aquí per entrades i sortides simbòliques en espais aparentment boscosos. Riure en clàssic fa de més bon riure.

El dramaturg Alfredo Sanzol s'ha inventat una història de caire èpic amb una reina, Esmeralda (Marta Pérez, de T de Teatre), i dues filles (Laura Aubert i Elisabet Casanovas) que són víctimes de l'opressió del rei Felip II de Castella quan, a bord de l'Armada Invencible, es podrien veure obligades a acceptar matrimonis de conveniència amb nobles anglesos. La reina no vol que les seves filles passin pel que ella ha passat, sota el jou dels homes sense llibertat. I amb els poders màgics de què disposa —la història té aires de conte fantàstic— desencadena una tempesta sobre l'Armada Invencible per poder naufragar i, sense ni mullar-se els peus!, arribar a una illa aparentment deserta on els espectadors ja saben que hi habiten solitaris un pare llenyataire (Jordi Rico) i els seus dos fills (Javier Beltrán i Ferran Vilajosana) per fugir de caure en mans de cap dona durant la resta de la seva vida. Un còctel de Shakespeare amarat de diversió.

© David Ruano

Tota la companyia de l'obra «La tendresa», d'Alfredo Sanzol, al Teatre Poliorama.

«LA TENDRESA»,
d'Alfredo Sanzol
TRADUCCIÓ: Joan Lluís Bozzo
INTÈRPRETS: Laura Aubert,
Javier Beltrán, Elisabet Casanovas,
Marta Pérez, Jordi Rico i Ferran
Vilajosana
DIRECCIÓ: Alfredo Sanzol
Teatre Poliorama, Barcelona.
Fins al 24 de març

AMB BON HUMOR

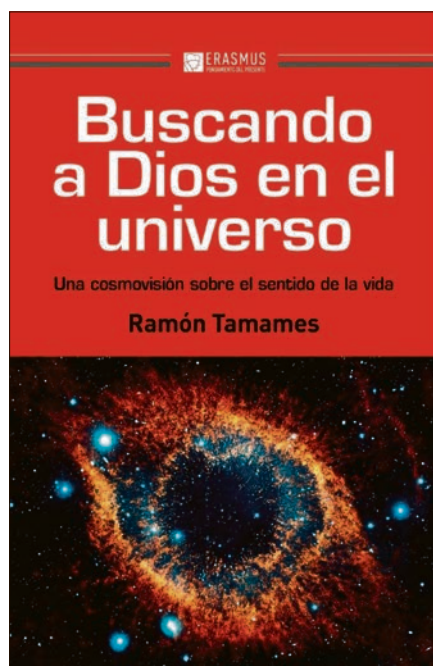

CRÍTICA LITERÀRIA

FERRAN BLASI
Sacerdot i escriptor

Convivència entre raó i fe

RAMÓN TAMAMES

Buscando a Dios en el universo
Erasmus ediciones, 2018, 384 pàg.

No penso que el títol del llibre estigui encaminat expressament a mostrar l'autor que busca Déu a l'univers, perquè recordo l'experiència pascaliana de qui va entendre: «No em buscaries si no m'haguessis trobat.» Pot assenyalar, això sí, el terme de la recerca de molts, d'Aquell que també és anomenat en textos de l'autor, amb respecte afectuós, amb les inicials IS (Intel·ligència Superior), el Déu possible per a molts. El llibre valora les aportacions de ments sàvies que en la cosmologia i en les diferents ciències intenten descriure dinàmicament el procés del desenvolupament del món. Des d'un Bing Bang, de la mà de Lemaître, en un estadi inicial, fins a unes contràries possibles manifestacions finals. Aquestes dues inicials (IS) en poden resumir el contingut. L'autor no només recorda bé les matèries d'un ben aprofitat batxillerat, i de les diferents carreres, sinó que té la garantia dels seus títols científics *ad honorem*, i ha mantingut correspondència amb molts especialistes.

Continua sent un nom propi en el cultiu d'aquesta matèria. Aquestes últimes circumstàncies fan pensar en un home que ha viscut amb passió una ciència encaminada a administrar els recursos que una Ment organitzadora ha posat a disposició dels pobladors d'aquest planeta, i han mogut també els que s'han dedicat a distribuir-los amb les llums de la virtut de la Justícia, a través del treball i de la política. I és lògic que això els hagi facilitat la trobada amb qui és l'Infinitament Just.

La part de l'aprofundiment en les vies que assenyalen les ciències, el lector avesat sentirà també que les conclusions li són suggerides, amb l'experiència d'altres, potser per altres vies o arguments que a la pràctica porten a Déu, de vegades amb un valor més aviat subjectiu, o es mouen amb les idees filosòfiques de causa i finalitat, o porten a un coneixement per connaturalitat o són expressió d'un magisteri pròpiament dit, o assenyalen la via estètica envers la suprema Bellesa. A més, molts saben per experiència que el que ha escrit és una persona bona, en situació equilibrada, fidel amic dels seus amics, no indiferent als valors i les virtuts, que no han posat cap esforç per rebutjar-los.

RAUXA

Un jardí inesperat

Qui camina per la vora del canal d'Urgell ressegueix la frontera entre dos mons: a un costat el secà, immens, eixut i auster; a l'altre el reg, verd, ufanós i sempre fèrtil. L'home treballa de valent a banda i banda perquè la terra doni fruit, però secà i reg són tan diferents com la nit i el dia. El primer viu de l'aigua que cau del cel. Per molt que l'home s'hi escarrassi, per més bona que sigui la llavor, la collita no està mai assegurada. Sense el do que ve de dalt, el blat, l'ametller, el cep i l'olivera no recompensen l'esforç de l'home. Tanmateix, inesperadament, quan la suor de l'home i la pluja del cel es troben, el secà esclata amb catifes de flors i un verd intens impossible de descriure. No hi ha cap jardí comparable a la bellesa d'un secà a la primavera.

Al reg, el treball de l'home ho assegura quasi tot. No cal confiar en la pluja del cel, perquè l'home ja es procura l'aigua. Per això hi pot créixer de tot i sempre hi ha collita abundant. Ara bé, quan plou el reg no respon agraït amb una rebrotada generosa, ja no s'adona del regal que li fa el cel perquè es dona vida ell mateix. No coneix la sequera, ben cert, però tampoc aquell esclat lluminós i admirable que només el secà és capaç de donar. Passejar pel reg sempre és més agradable i entretingut, perquè fins i tot al pic de l'estiu l'aigua i l'ombra no hi falten. Però només qui gosa endinsar-se en el secà, encara que passi set i calor, coneixerà, rere un aparent no-res, tot un món que l'omplirà d'una vida que fins aleshores no imaginava.

EDUARD BRUFÀU

Agenda

Quaresma

FAMÍLIA

El **diumenge 17 de març**, a les 11.00, recés familiar amb el P. Enrique Martín a Caldes de Montbui (tel. 938 654 496).

FRATERNITAT

El **diumenge 17 de març**, a les 18.30, xerrada d'Eduard Sala *Fraternitat: relació amb els pobres i exclosos*. Parròquia del Carme, c/ Bisbe La guarda, 1 – Barcelona.

CATEDRAL DE BARCELONA

El **dimecres 20 de març**, a les 19.30, conferència de Mons. Sergi Gordo *Què espera de nosaltres el papa Francesc? Espera que sortim a oferir la vida de Jesucrist*.

FUNDACIÓ CULTURA RELIGIOSA -EDITORIAL BALMES

El **dijous 21 de març**, a les 19.00, conferència de fra Eduard Rey *El Via Crucis: història i devoció. La seva actualitat a través de nous textos*. c/ Duran i Bas, 9 – Barcelona.

SANT PERE DE LES PUEL·LES

El **dissabte 23 de març**, a les 10.00, recés *Ara és el temps favorable* amb la Gna. M. Teresa Botey (activitats-puelles@gmail.com).

BASÍLICA DE LA CONCEPCIÓ

El **diumenge 24 de març**, a les 19.00, conferència *Caminos prácticos de nueva evangelización* amb José Alberto (Tote) Barrera, director d'Alpha Espanya. C/ Aragón, 299 – Barcelona.

CATALONIA SACRA

Els **diumenges 24 i 31 de març**, a les 17.00, representació (en català) de la Passió d'Ulldecona (www.passiouldecona.org).

Barcelona

SOLIDARITAT

El **diumenge 17 de març**, a les 17.30, concert de l'Agrupació Musical Captiu-Dolors a favor de Mataró Camina (teatre I.E.S. Miquel Biada de Mataró).

CARMELITES

El **dilluns 18 de març**, a les 20.00, trobada del grup Carmel Ecumènic i Interreligiós als Carmelites de Badalona.

ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ

El **dilluns 18 de març**, a les 18.00, concert de Seycove Secondary School a favor de Manos Providentes; el **diumenge 24**, a les 18.00, concert solidari de l'Escola de Música Accent (c/ Consell de Cent, 293 – Barcelona).

AMICS DELS ÀNGELS

El **dijous 21 de març**, a les 19.00, veredicte dels premis de fotografia (c/ Duc de la Victòria, 14, principal – Barcelona).

INSTITUT EMMANUEL MOUNIER

El **dijous 21 de març**, a les 19.00, conferència de Montserrat Campos *L'alteritat i la ceguesa moral: Seyla Benhabib i Zygmunt Bauman* (Seminari de Barcelona, c/ Diputació, 231).

CRISTIANISME I JUSTÍCIA

El **divendres 22 de març**, a les 19.00, cinema cicle Ignasi Salvat amb la pel·lícula *Tres anuncis en las afueras* (tel. 933 172 338).

URC

El **dissabte 23 de març**, a les 9.45, sessió *La comunitat: encontres a la tercera fase* amb Emili Turú, a Maristes La Immaculada Barcelona (urc.info@gmail.com).

INTERIORITAT

El **dissabte 23 de març**, a les 10.30, espai de silenci als salesians de Martí-Codolar. Informació: elim@salesians.cat.

ARAGUAIA

El **diumenge 24 de març**, a les 10.00, a Barcelona trobada *Les grans causes en allò petit*. Inscripcions: http://araguaia.pangea.org.

Girona

CATALONIA SACRA

El **dissabte 23 de març**, conferència davant l'obra *Els manuscrits de Sant Feliu de Girona* amb Jaume Puig (reserves@cataloniasacra.cat).

Vic

COVA DE MANRESA

El **dimarts 19 de març**, pregària amb David Guindulain; el **dissabte 23**, pregària contemplativa; del **dissabte 30 al diumenge 31**, immersió ignasiana amb Rafael Abós, Glòria Andrés i Jaume Casassas (tel. 938 720 422).

Catalunya Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 145 €
Gibraltar i Portugal: 145 €
Resta d'Europa: 222,99 €
Amèrica i Àfrica: 254,19 €
Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en Català

El setmanari rep l'ajut de la Generalitat de Catalunya

www.catalunyacristiana.cat

 /catalunyacristiana

 @catcrist

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Col·laboradors d'aquesta setmana: Pilarín Bayés, Ferran Blasi, Agustí Codinach, Juan Ignacio Cortés, Jordi Gaya, Joan Guiteras, Antonio Gil, Pilar Malla, Joan A. Mateo, Ignasi Miranda, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Quique, Ignasi Ricart, Josep Rius-Camps, Lluís Serra, Leticia Soberón, Mercè Solé, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giral (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.
Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

IGNASI MIRANDA

La xilena Glenda Hernández Aguayo, de 48 anys, es dedica a l'evangelització des del 2002. És teòloga per la Universitat Gregoriana de Roma i psicòloga per la Pontifícia de Salamanca. Primer va pertànyer a les religioses de la Consolació, però ha continuat amb una consagració personal a través de l'Orde de les Verges a la diòcesi de Terrassa. Des que va cantar en públic per primera vegada a la Jornada Mundial de la Joventut de Toronto, no para de viatjar. Passa la meitat de l'any a Amèrica, principalment amb concerts, i l'altra meitat a Catalunya «portant una vida senzilla a les parròquies i comunitats cristianes». Diumenge 17 de març, participa amb els seus cants a La Missa de TVE-2 a Catalunya, presidida pel bisbe Josep Àngel Saiz, coincidint amb el Dia del Seminari.

Com s'explica que vostè, amb aquesta imatge de monja, ompli estadis?

De la mateixa manera que els artistes utilitzen un *look*, jo porto el vel propi de les dones consagrades a l'Església, com sempre ha passat. El primer vel va ser, amb l'anell, per al'Orde de les Verges, dins un ritual en què es va inspirar després la vida monàstica a partir del segle IV i la vida religiosa des del XIX. És un signe fort per cantar en un estadi, encara que sembli una mica estrany a Catalunya. Moltes de les meves cançons tenen un estil occidental romà, però també ètnic, de folklore sud-americà i fins i tot àrab. Canto una mica de pop melòdic, semblant al folk, per acostar el text bíblic a la gent i despertar-li el desig de Déu. La música té el poder de tocar el cor. Ho combino amb meditacions i acudits, perquè m'encanta fer riure la gent.

Va tenir una adolescència marcada per sacsejades interiors no alienes al context de la dictadura de Xile. Com va viure aquells moments?

Vaig madurar molt als 15 anys quan veia que mataven persones

La germana Glenda omple estadis amb el seu vel de consagrada

«La música té el poder de tocar el cor»

i eren perseguides per les seves idees. Aquella etapa de Pinochet em va obligar a fer-me preguntes molt serioses. Recordo quan els militars entraven a les poblacions per agredir la gent i molts sacerdots, religiosos i religioses s'estiraven a terra perquè no entressin els tancs o passessin per sobre d'ells. Em va impactar molt. A partir d'aquí, vaig arribar a la trobada personal amb Jesús i vaig rebre moltes respostes. Déu existeix i et pots jugar la vida per ell.

Per què va deixar la congregació de la Consolació per seguir la vida consagrada de manera personal?

Em vaig trobar amb el do de la música i vaig descobrir que era un servei que podia realitzar a l'Església per evangelitzar. Com que no hi havia una congregació de monges cantaires o que es dediquessin essencialment a evangelitzar amb la música, vaig fer un discerniment fins que vaig veure el carisma personal que Déu m'ha donat al servei de l'Església. El motiu de triar Ter-

rassa va ser la cultura que Catalunya té d'obertura a la novetat i a les noves formes d'evangelització. Aquesta opció, la més antiga, és molt important perquè permet que la dona desenvolupi una vocació personal. No fem vots, sinó que rebem del bisbe com un sacramental.

Com viu la interioritat als escenaris?

Amb molta força, la mateixa a tot arreu. Per exemple, en un estadi de Colòmbia davant d'unes 45.000 persones, em va semblar increïble que tot aquell nombre públic hi hagués anat precisament per escoltar-me. També he fet actuacions més senzilles, en esglésies, en centres penitenciaris i al carrer, per exemple una vegada a l'esplorada de la catedral de Managua (Nicaragua). La música és el recurs que m'ajuda més a connectar amb la meva ànima, a gaudir quan la gent pot escoltar i transmetre-ho. A l'escenari amb la guitarra, sento també que Déu m'afina i em toca de manera especial.

Creus que has d'anar a urgències? Truca al 061.

Sabies que una gran part de les urgències mèdiques es poden resoldre sense haver d'anar a l'hospital? Al 061 responem les teves consultes de salut les 24 hores i t'indiquem on has d'anar per rebre l'atenció més ràpida.
Per una salut millor, 061 CatSalut Respon.